

CRIMSON CIRCLEN MATERIAALEJA
Intohimo 2020 -sarja

SHOUD 2 – ADAMUS ST. GERMAIN, Geoffrey Hoppen kanavoimana

Esitetty Crimson Circlelle

5.10.2019

Energiaa välittäen suomentanut Pirjo Laine

www.crimsoncircle.com

Minä olen mitä olen, täysivaltaisen alueen Adamus.

Vedetäänpä syvään henkeä, kun tuomme yhteen kaikkien shaumbrojen energiat ympäri maailmaa – shaumbrojen jotka ovat täällä planeetalla nyt, tässä Koneiden ajassa, shaumbrat jotka ovat siirtyneet toiselle puolelle, mutta ovat edelleen hyvin aktiivisesti mukana kaikessa, mitä te kaikki teette. Vedetään kunnolla syvään henkeä ja tuodaan energiamme yhteen tänä uskomattomana ja hämmästyttävänä aikana.

Cauldre pyytää pientä palvelusta rakkaalta Eesan Lindalta, jos hän olisi niin avulias.

LINDA: Voi ei.

ADAMUS: Se on hyvin pieni. (Nostaen pitkän takkinsa helmaa) Voisitko ottaa Cauldreilta saappaat pois? (Hänellä on asu, johon kuuluvat nyöritetyt saappaat)

LINDA: Ai, luojan kiitos! Sitä sinä vain pyydät! (Naurua) Sait minut huolestumaan! Voi pojat! Joo, se ei ole mitään! (Hän naureskelee)

ADAMUS: Kun valmistauduin tulemaan sisään, hänestä tuntui erittäin kiusalliselta, ja hän oli jättänyt saappaat jalkaansa. Sillä ei ole merkitystä minulle, mutta hän haluaisi saada ne pois.

LINDA: Voi! Olen hyvin helpottunut. Tämä ei ole mitään! Ei mitään!

ADAMUS: Eikö hän (Linda) ole uskomaton?

LINDA: Ei mitään!

ADAMUS: Energia palvelee Cauldrea. Kyllä, kyllä.

LINDA: Joo, juuri niin.

ADAMUS: Jotkut niistä jotka katselevat, voivat ajatella, että tämä on vähän kummallista, mutta ... (Vähän naureskelua)

LINDA: Kaikki on kummallista! (Lisää naureskelua, ja Linda kikattaa)

ADAMUS: Ja minä vain juon kahviani, kun sinä ja Cauldre teette juttuanne.

LINDA: Juuri niin. Tajusit sen, beibi. Tajusit sen.

ADAMUS: Ja Caulrde sanoo: "Kyllä, nyt meillä on tämä nauhalla." (Naurua, ja Adamus naureskelee, kun Linda katsoo tuimasti häntä) Minä pysyn erossa siitä.

LINDA: Olisitko voinut sitoa nämä yhtään tiukemmin?!

ADAMUS: Minä olen vain ylösnoussut mestari tässä.

EDITH: Linda on paras. Jee!

LINDA: Äh! Vain mestari voi olla palveluksessa, eikö? (Naurua)

ADAMUS: Häh, voisitko olla palveluksessa vähän nopeammin? (Lisää naurua)

LINDA: Oh-hoh! Oh-hoh-hoh! Oh-hoh-hoh! Oh-hoh-hoh! Ole kiltisti!

ADAMUS: Jessus! (Naurua, kun Linda kiskoo saapasta ja melkein vetää hänet pois tuolista)

LINDA: Odota, minulla on neula! Oletko hullu?

ADAMUS: Ja vetäisitkö vielä housujen lahkeet alas?

LINDA: Okei, kyllä. Haluaisitko, että vaihdan alusvaatteesi! (Lisää naurua)

ADAMUS: Puhutko Cauldrelle vai minulle? (Lisää naureskelua) Mahtavaa, nyt hänellä on paljon paremmin, ja voimme jatkaa.

Rakastan sitä, kun pukeudutte. (Monet yleisössä ovat pukeutuneet erilaisiin asuihin Halloweeinin kunniaksi) Kyllä, oikeasti rakastan. Se tekee valtavan eron energiassa. Toivon, että jotkut teistä kotonakin pukeutuivat, vaikka olisitte yksin. Alatte oivaltaa, että kaikki on esitystä/näytöstä, ja ihmisesitys on luultavasti kaikkein suurin esitys, joka teillä on koskaan ollut. Mutta kaikki on esitystä. Oikeasti on. Kun pukeudutte, se saa teidät pois urasta. Se avaa teitä vähän. Siis pukeutukaa useammin – ei ehkä robotiksi (eräälle ihmiselle yleisössä). Se on meille vähän ongelma. Mutta, joo (Adamus naureskelee viitaten kommenttiin Cauldren asusta aiemmassa osuudessa).

Siis, rakas shaumbra, se on suurta esitystä, ihmisesitystä, ja tällä hetkellä siinä tapahtuu jotain, mistä olen vähän huolissani. En paljon huolissani, mutta vähän. Ihmettelen, miksi tuo esitys tapahtuu. No, kai voin ymmärtää sen, koska se mitä tapahtuu tällä hetkellä, on yli ... se on todellisuudessa käsikirjoittamatonta. Sitä ei ole tapahtunut koskaan ennen, mitä planeetalla tapahtuu nyt.

Nimittäin oli aika, jolloin olimme tavallaan Atlantiksen raiteella, ja pystyitte vertaamaan energieettisesti koko planeetalle siihen, mitä oli tapahtunut Atlantiksella. Tarkoitan, että kaikki ihmiset pystyivät yhdistymään siihen. Olemme nyt sen yli ja menossa täysin uusiin ulottuvuuksiin.

Shaumbroina olette nyt menossa johonkin, mitä pidätte ehkä uskomattomana, ja ihminen pelaa peliä ja melkein teeskentelee, että se on sille liian paljon. Teeskentelee, että se on epävarma, ettei se ole oikeasti valmis tähän.

Olemme puhuneet hyvin selkeästi, hyvin täsmällisesti kokoontumisissamme – sanoisin ainakin viimeiset kolme vuotta – minkä vuoksi olette oikeasti täällä, ja hassu asia on, ettei kyse oikeasti ole valaistumisesta. Kyse ei ole valaistumisesta. Luulitte olevan, ja ihmiselle se oli suuri tavoite. Mikä saavutus, tavoitella Oivalentamista. Mutta kenties alatte oivaltaa, että te ette ole täällä sitä varten. Se tapahtuu. Tarkoitan, että se on selviö, koska valitsitte sen tässä elämässä. Te odotitte, kuten olen kertonut teille monta kertaa. Te odotitte, mutta nyt olette tässä. Mutta oikeasti kyse ei ole valaistumisesta. Kyse on pysymisestä tällä planeetalla.

Oivalentaminen

Valaistuminen on selviö jokaisella teistä. Se tapahtuu. Ei siksi että ihminen yrittää kovasti sitä, ei siksi että pidätte sitä jonain upeana ihanteena, ei siksi että olette tehneet kovasti työtä ja olette kärsineet. Itse asiassa se toimii teitä vastaan. Se tapahtuu, koska sinä olet valinnut sen tässä elämässä – ja kun sanon "sinä", puhun ihmiselle ja mestarille. Eikä se tapahdu välttämättä siksi, että teet viikkotolkulla paastoamista ja meditointia ja rukoilua ja mantralaulua ja kaikkea sitä muuta. Se vain tapahtuu.

Viime kuukauden kokoontumisessamme sanoin: "Onko meidän aika koota säännöt, kirja tai jotain, missä on ohjenuoria tai pääpiirteitä?" Ja jatkamme siitä puhumista. Meillä oli hiljattain mielenkiintoinen sessio Tuntemattomassa/tuntemattomien maassa – Norjassa – jossa puhuimme siitä ja yritimme tehdä sitä, eikä se mennyt kovin hyvin. Sori teille, jotka olitte siellä, mutta me yritimme. Mutta sieltä *tuli* kuitenkin se, että teidän tarinoillanne on vaikutusta. Tarinoissa on tavallaan kaikki informaatio, kaikki ohjenuorat ja neuvot kaikille.

Ja teidän tarinoissanne on todella mielenkiintoinen se päivä, jolloin saavutitte Oivaltamisen, ja näissä tarinoissa se ei ole päivä, jolloin pilvet yhtäkkiä hajaantuivat ja salamoita iski alas. Silloin ei tapahdu mitään erityistä. Se on monin tavoin vain yksi päivä. Se vain tapahtuu.

Se saa teidät hämmentymään, koska se ei tullut jonkin traagisen tapahtuman tai onnettomuuden tuloksena elämässänne. Se ei tullut syvän meditoinnin tai hengitysharjoitusten tuloksena. Se vain tapahtuu.

Nimittäin se tapahtuu joskus tavallaan unitilassa tai kuolemassa, ja joskus olette kuin: "Näenkö todellisuudessa unta vai olenko hereillä?" Ja hyvin usein kun ihmiset kuolevat, kuten hiljattain rakas ystävämme Timothy – Timothy Smith – häneltä vei melkein viikon tajuta, että hän oli kuollut. Ja se on hyvä asia, koska ei ollut tuskaa. Hän tavallaan vain luiskahti yli ja ihmetteli jonkin aikaa. Ja hän ei tavallaan ollut täysin toisella puolella, mutta hän ei tosiaankaan ollut enää täällä, ja häneltä meni tuo aika tuntea itseään ja tajuta, että hän oli kuollut. Tarkoitan, että sitä se oli. Mutta hän oivalsi myös tuolla hetkellä, että häneltä meni tavallaan ohi koko kuolemajuttu, ja hänestä tuntui tavallaan pahalta, että se vain tapahtui. Hän sanoo: "Hitto soikoon! En saanut edes kokea sitä", koska hänellä oli tuolla hetkellä niin kiire sallia oma Oivaltamisensa. Sallia Oivaltamisensa, ja sitten pian sen jälkeen hän kuoli.

Teidän tarinanne ovat hyvin kauniita – ei kuollessanne, vaan saavuttaessanne Oivaltamisenne – koska tuolloin ei tapahtunut mitään superihmistoimintaa. Tarkoitan, että saattaisitte vain pestä asioita tai olla kävelyllä. Se saattaisi tapahtua niin, että heräätte aamulla ja sanotte: "Se oli hemmetinmoinen uni. Näin unta, että olin yhtäkkiä oivaltanut", ja sitten oivallatte, että se ei ollut unta. Se tavallaan vain tapahtui yön aikana. Se tavallaan vain tuli sisään. Nämä ovat kauniita tarinoita Oivaltamisenne saavuttamisesta.

Ja siitä syystä sanon, että te ette tulleet tälle planeetalle tässä elämässä Oivaltamistanne varten. Tarkoitan, että se on kuin sanoisi, että menette ravintolaan syömään. Se on tavallaan ilmiselvää. Tarkoitan, että Oivaltaminen on selviö.

Voisitko tuntea sitä hetken? Jokainen teistä, jokainen teistä – te jotka katselette nyt tai myöhemmin – tuntekaa sitä hetken. Oivaltaminen on selviö. Voitko sinä, ihmisaspekti, sallia sen? Ei tehden työtä sen eteen. Ei suunnitellen sitä. Ei kärsien päästäkseen siihen. Siinä on kyse sallimisesta.

Ja tiedän, että jotkut teistä ovat kärsimättömiä, mutta älkää olko. Nauttikaa siitä, millaista on päästä siihen. Nauttikaa tuosta kokemuksesta. Ja olkaa hiljaa ja rauhassa siinä tietämisessä, että Oivaltamisenne tulee tässä elämässä. Sillä ei ole merkitystä, onko se huomenna vai 10 vuoden päästä. Sillä ei ole merkitystä, onko se tavallaan Oivaltaminen ja kuoleminen samanaikaisesti, kuten Timothyllä. Sillä ei ole merkitystä. Se tulee.

Tärkeä asia on, että olette tehneet töitä sen eteen elämien ajan. Nimittäin voitaisiin tavallaan määrittää se ja sanoa sen alkaneen Jeshuan ajassa yli 2000 vuotta sitten – jumaluuden siementen kylväminen tälle planeetalle, mikä johti lopulta moniin uskontoihin. Olette työstäneet sitä siitä lähtien. Ja te olette olleet uskunnoissa. Autoitte aloittamaan niitä. Olette sanoneet omia ja aumia ja meditoineet ja hengittäneet ja imeneet ja puhaltaneet ja kaikkea muuta enemmän, kuin voisitte mit... (naurua; suom. huom. sanat voivat merkitä myös suihinottoa) – ei sillä tavalla, Sart (lisää naureskelua) – kuin voisitte mitenkään kuvitella, ja lukeneet ja opiskelleet ja stressanneet ja hämmentyneet. Olette tehneet sitä monta, monta elämää. Nyt vain sallikaa se, okei? Se tulee teille.

On – voin vakuuttaa, voin taata – ja Cauldre tarkistaa asian kolme kertaa minulta. Hän on kuin faktantarkistaja lehdessä tai uutisasemalla. Hän on kuin: "Tarkoitatko sitä oikeasti, Adamus?" Tarkoitan sitä oikeasti. Takaan, että saatte Oivaltamisenne tässä elämässä. Tiedän tuon päivämäärän, tai suunnilleen. En tiedä täsmälleen, miten se tapahtuu, eikä sillä ole merkitystä. Mutta voitteko vetää syvään henkeä tässä kohtaa ja lakata stressaamasta ajattelemalla, että tässä elämässä on kyse Oivaltamisesta. Ei ole. Se on selviö. Se tapahtuu.

Vetäkää syvään henkeä tässä kohtaa.

(Tauko)

Tunnen huoneessa tällä hetkellä paljon helpotusta, mutta tunnen myös paljon epäilyä, joka sanoo: "Onko tämä vain yksi lisälupaus? Onko tämä vain jotain, mitä meille syötetään?" No, ensinnäkin se on koko paljon parempi tilanne, kuin jos sanoisin: "Häh? Okei, useimmat teistä eivät onnistu siinä. (Naurua) Yrittäkää uudestaan seuraavassa elämässä. Sori, ette onnistuneet siinä tässä elämässä."

Kerroin hiljattain eräälle ryhmälle, että jos tulisin takaisin, mitä *en koskaan* tekisi, mutta jos tulisin takaisin, olisin visailuohjelman isäntä. Sotkisin kunnolla ihmisten mieltä osana tuota pelien pelaamista (Adamus naureskelee). Siis, se on paljon parempi, kuin sanoisin, että muutama teistä saattavat onnistua siinä, mutta useimmat eivät. Siis ainakin olen optimistinen siinä mielessä.

Ihminen on erittäin epäileväinen: "Kuka, minäkö? Eikö minun tarvitse työstää sitä vähän lisää? Olen tavallaan sekaisin. Jos et ole sattunut huomaamaan, Adamus, olen tavallaan ... vähän sekopäinen. Tarkoitatko, että teen sen?" Kyllä, sinä teet. Ja mitä pikemmin oivallat ... Älkää työstäkö sitä. Älkää stressatko siitä. Älkää taistelko sen kanssa. Älkää edes kutsuko sitä, eli älkää anelko sitä tulemaan itsellenne. Olette vain siinä ja sallitte. Voitte olla kalastamassa, kun se tapahtuu. Voitte olla suihkussa. Se on *mahtava* paikka Oivaltamiselle, kun olette suihkussa. Se on puhdistavaa monin tavoin. Se on selviö. Olette täällä planeetalla oikeasti jotain muuta varten.

TODELLINEN syy olla täällä

Se kuulostaa ... Jatkan sanan "uskomaton" käyttämistä, koska se on hyvin sopiva sana. Se kuulostaa uskomattomalta, ja kyse on tuosta "kuka, minäkö?" -syndroomasta. "Kuka, minäkö?" Joo, sinä. Tulitte tälle planeetalla tietäen, että Oivaltaminen tapahtuisi, ja pelasitte upeaa peliä: "Teen todella vaikeaksi päästä siihen, jotten koskaan unohda, että pääsin siihen." Mutta tulitte tälle planeetalle olemaan valo tänä Koneiden aikana.

Sanon näin, mutta tiedättekö, miten kauan keskimäärin kestää siitä, kun minä sanon – tai Tobias sanoi aiemmin – jotain syvällistä, tajunnan räjäyttävää, siihen että todella tajuatte sen? Minä sanoisin jotain shoudissa, te kuulisitte sen korvillanne, se menisi mieleenne, käyttäisitte sitä joskus makyo-kliseenä, mutta ette oikeasti tajuaisi sitä omassa elämässänne. Tiedättekö, mikä aika keskimäärin kuluu jonkin syvällisen asian esiintulemisesta siihen, kun tuotte sen elämäänne?

ALAIN: Kymmenen vuotta.

ADAMUS: 5.2 vuotta. Sinulle siellä takana, joka sanoit "10 vuotta", se on oikein (naurua). 5.2 vuotta. Tiivistetäänpä sitä vähän. Tarkoitan, että meillä on paljon työtä edessämme – hauskaa työtä, jännittävää työtä, surullista työtä toisinaan ... todella surullista toisinaan. Puhun siitä vähän ajan kuluttua.

Mutta huomaatte, että kärsimyksen ja vapauden rinnakkainelo ei onnistu kovin hyvin tällä planeetalla. Rinnakkainelo niillä, jotka valitsevat tuskan ja kärsimyksen – ja he valitsevat sen, kukaan ei aiheuta sitä heille – ja niillä joilla on vapaus ja se, mitä kutsumme taikuudeksi. On erittäin vaikeaa olla rinnakkain yhdessä.

Tuntekaa sitä hetki. Planeetalla on valtava määrä ihmisiä, jotka uskovat edelleen tuskaan ja kärsimykseen, rajoittuneisuuteen ja puutteeseen. Ja sitten on ihmisiä, jotka ymmärtävät todella vapauden – energian vapauden, vapauden menneisyydestään, vapauden olla kuka on. On vaikeaa olla rinnakkain. Ja periaatteessa päätitte ensinnäkin jäädä kenties säteilemään valoa muihin ihmisiin, avaamaan mahdollisuuksia. Ette muuttamaan heidän mieltään, ette vakuuttamaan heitä, vaan pelkästään valaisemaan mahdollisuuksia heidän elämässään.

Siis päätitte olla täällä sitä varten, olla valontuoja, mutta ei valonylyttäjä, sellainen joka pakottaa sen toisille – olla pelkästään tuo valo. Siksi olette täällä tänä Koneiden aikana, se on tuo syy.

Ihmiselle joka istuu täällä, se on kuin: "Vau, se on todella uskomatonta. Tarkoitan, että se kuulostaa kuin mahtavalta suurellokuvalta." Se ei ole. Tarkoitan, että se on totta.

Haluaisin sinun ottavan hetken, rakas ihminen, joka pelaa tuota peliä: "Se kuulostaa liian suurelta. Tarkoitan, että kuka, minäkö? Kenties joku muu, kenties. Kuka, minäkö?" ja todella tuntevan sitä. Anna itsesi tuntea mestarin ja viisauden selittävän sitä sinulle vähän sanoilla, joihin minä en mitenkään pystyisi. Ottakaa hetki vain tunteaksenne sitä, miksi olette oikeasti täällä.

(Tauko)

Ihmisestä se voi tuntua erittäin vaikealta tehtävältä, suurelta työltä. Ihmisestä joka luulee edelleen, että sen täytyy työstää asioita. Ihminen sanoo: "En tiedä, pystynkö tekemään sitä." Haluan teidän kuuntelevan hetken mestaria sisällänne, viisautta sisällänne ...

(Tauko)

... ja katsovan, onko siinä mitään tuttua. Olette oikeasti täällä ollaksenne valo, joka säteilee muiden ihmisten mahdollisuuksiin, erityisesti tässä Koneiden ajassa.

(Tauko)

Siis joskus pelataan peliä: "Voi, en ole aivan valmis siihen." Pelataan peliä: "Tämä on liian suuri, liian vaikea tehtävä." Pelataan peliä: "Minä teen koko tämän valaistumisjutun, ja työstän sitä, ja ..." Ei, sinä et tee sitä. Pelaat peliä, "minä työstän valaistumistani" -peliä. No, ensinnäkin kuten tiedätte, kuten olen kertonut teille, ihminen ei voi mitenkään tehdä sitä. Siis päästäkää siitä irti. Lakatkaa pelaamasta tuota peliä. Se tapahtuu. Se on sovittu juttu. Miljoona dollaria sille, joka ei saa Oivaltamistaan tässä elämässä. Teidän täytyy hakea se toiselta puolelta (vähän naurua), mutta se on pieni yksityiskohta. Pieni yksityiskohta. Olette täällä tuomassa Merlinin tälle planeetalle, tuomassa valoa joka valaisee mahdollisuuksia ihmisille. Se on siinä. Ette ole kertomassa, missä nuo mahdollisuudet ovat tai mikä niistä valitaan, vaan pelkästään valaisemassa mahdollisuuksia. Se on siinä.

Ja silloin kenties, sen myötä kenties tapahtuu se asia, jonka sanoin ja jonka tiedän olevan vähän vaikea jollekin teistä: kärsimys voi olla rinnakkain vapauden kanssa ihmisessä, yhteisössä,

planeetalla. Se ei yksinkertaisesti voi. Se on yksi syy, miksi on luotu uusia Maita, joissa ei ole kärsimystä, joissa ei ole tarvetta kärsimiseen eikä oppitunteihin – vain siltä varalta, että tämä Maa ei koskaan päästä mennä vapauteen.

Vapaus on vapautta energiassa, vapautta omassa Itsessä, täysivaltaisuutta. Sanon tämän, koska se on yksi vaikeimmista asioista, joita kohtaatte. Näiden kahden asian on erittäin vaikeaa olla rinnakkain – kärsimys ja vapaus.

Tuntekaa sitä hetki. Miten voisitte olla oikeasti vapaa, jos kärsitte edelleen elämässänne?

(Tauko)

Siis sanon ihmiselle tänä asujen ja näyttelemisen päivänä: "Lakkaa esittämästä niin epäileväistä. Lakkaa näyttelemästä kuin tuo "kuka, minäkö?" -aspekti."

"Kuka, minäkö? Oivaltaminen? Ja vielä suurempi asia: olen tuomassa valoa tälle planeetalle?" Emme kierrä ympäri avaamassa portaaleja. Emme kierrä kaduilla ja nappaa ihmisiä iskostettavaksi. Kyse ei ole sellaisesta asiasta. Se on näin yksinkertaista. Se on oikeasti näin yksinkertaista. Kerroin tämän eräälle ryhmälle, Threshold Reunion -ryhmälle, ja rakastan jakaa sen nyt kanssanne.

Mestarin toimisto on puistonpenkki ja kahvila. Se on siinä. Se on teidän tehtävänne. Menette puistonpenkille, menette kahvilaan tai mihin tahansa, ja se on toimistonne. Istutte siellä ja teette, mitä haluatte tehdä – luette, kirjoitatte kirjaa, kirjoitatte näytelmää, luette sanomalehteä, ehkä ette. Mitä tahansa. Tarkkailkaa ihmisiä, se on aina hyvin hauskaa. Katselkaa vain ihmisiä. Tuntekaa heidän energiaansa. Ja jotkut teistä tavallaan sanovat: "Voi, en voi tehdä sitä. Se on tuomitsevaa." Häh, hei, pitäkää hauskaa sen kanssa (vähän naureskelua). Se on tarkkailua.

Oivallatte, että mestarina se on vain tarkkailua. Se on kuin: "Huh! Tuolla ihmisellä on suuria kärsimisongelmia" ja "Tämä ihminen on valmis suureen muutokseen elämässään." Ettekä välttämättä mene kertomaan sitä heille, mutta alatte katsella, miten kaikki työskentelevät henkilökohtaisen energiansa kanssa, miten kaikki toimivat ja teeskentelevät, ettei se ole henkilökohtaista. Se on suuri havainto. Katselette toisia ihmisiä käsittelemässä henkilökohtaista energiaansa, koska kaikki on henkilökohtaista, ja he teeskentelevät, ettei se ole ja että se tulee jostain muualta. Miten mahtavaa peliä ihmiset pelaavatkaan. Miten mahtava asia tarkkailla mestarina.

Siis mestarin toimisto on puistonpenkki tai kahvila. Puistonpenkki, kun ulkona on kaunista, kahvila kun ei ole. Siellä teette työtänne. Istutte perseellänne, joo (Adamus naureskelee), ja teette työtänne. Ettekä te pakota. Ette pakota sitä. Loistatte luonnostaan. Ja istutte vain siinä, ja se säteilee valoa mahdollisuuksiin. Teidän ei tarvitse edes tietää, mitä jonkun mahdollisuudet ovat. Itse asiassa ette luultavasti halua tietää. Mutta tämä säteilee vain valoa, joka näyttää heille, että heillä on vaihtoehtoja. Heillä on vaihtoehtoja. Monta kertaa he päättävät valitettavasti jäädä kärsimysuraan, koska se on tavallaan niin iskostunut ihmistietoisuuteen tällä hetkellä.

Tuntekaa massatietoisuutta hetki. Massatietoisuus on kuin suuri pilvi kaikista ihmisajatuksista ja kokemuksista kaikilla ihmisillä, joita on tällä planeetalla tai on koskaan ollut.

(Tauko)

Siellä on paljon kärsimystä. Kyllä, siellä on vähän iloa, on musiikkia, on naurua, on perheitä, on paljon asioita, mutta siellä on valtava kärsimysvarjo.

Kärsimystä ei tarvitse olla missään paikassa tässä universumissa, ei missään paikassa tässä luomakunnassa. Kärsimystä ei tarvitse olla, mutta kuitenkin ihmiset valitsevat edelleen sen. Se on

iskostettu, hypnotisoitu heihin. Ja mestarina voitte päästää irti tarpeesta kärsiä minkään vuoksi. Vedätte vain syvään henkeä ja päästätte siitä irti. Ei ole mitään tarvetta kärsiä.

Siis nämä ovat avauskommenttini. Tavallaan kokoamme sen kaiken yhteen – toivoakseni – ennen kuin lopetamme tämän shoudin. Mutta sitä odotellessa haluaisin saada Eesan Lindan, joka on pukeutunut harmaaksi, rakas Eesan Linda (Adamus naureskelee), tarttumaan mikrofoniin, kiitos, tämän päivän viisauksikysymystä varten mestareille.

Shaumbra-viisautta

Okei. Lisätään yleisvaloja, ja katsotaanpa ... Eihän meillä ole rummunpärinää? Ei. Kaikki yleisössä ovat kuin: "Sokaisevaa" (kun valoja lisätään). Okei. Kysymys on ... Etsisitkö ensimmäisen mestarimme, ja kysymys on ...

LINDA: Valitsen hänet ennen kysymystä?

ADAMUS: Aina, aina.

LINDA: Viehättävää, okei. Taidan valita jonkun uudehkon.

ADAMUS: Uudehkon. Oletko sinä uudehko?

KIMBERLY: Olen.

ADAMUS: Onko se kuin juutalainen, mutta u:llä? (Vähän naurua; suom. huom. "uudenko" ja "juutalainen" ovat muuten sama sana, paitsi eri alkukirjain) Joo, sellainen se on, kyllä. Shalom! (Adamus naureskelee)

KIMBERLY: Shalom. Kiitos.

ADAMUS: Joo, ja kysymys on ...

LINDA: Odota! Hän on uudehko. Tarkoitan, ettei hän ole osallistunut ... Oletko ollut ennen live-shoudissa?

KIMBERLY: En, mutta en ole kovin uudehko.

ADAMUS: Et ole kovin uudehko (Kimberly naureskelee). Siis hyvä. Nyt kun saimme tuon kaiken pois tieltä, kysymys on: "Vahingoittavatko ihmiset – yleisesti ottaen, yleisesti ottaen – enemmän itseään vai muita?"

KIMBERLY: Vahingoittavat itseään.

ADAMUS: Vahingoittavat itseään. Millä tavoin?

KIMBERLY: Tota ...

ADAMUS: En lue tästä sanomalehdistä, kun katson olkapäidenne yli. Eikä teillä edes ole sanomalehtiä nykyään. Se on hyvin kummallista.

KIMBERLY: Se on kummallista.

ADAMUS: Kyllä.

KIMBERLY: Ihmiset tekevät ehdottomasti enemmän vahingoittaakseen itseään kuin toisia, koska tosiaankin vahingoitamme toisia. Ihmiset vahingoittavat tietysti toisia, mutta kun vahingoitat toisia, vahingoitat itseäsi sisäisesti, enemmän tuossa ...

ADAMUS: Cauldre tavallaan vastustaa sitä. Hän sanoo minulle, että kun hänen vanhempansa löivät häntä (Kimberly kikattaa), se muka sattui heihin enemmän kuin häneen (vähän naurua). Se on kuin: ei, se ei ole totta. Se ei yksinkertaisesti ole totta. Mutta joka tapauksessa, jatka.

KIMBERLY: Ei, kun sanoin ... nyt saat minut ...

ADAMUS: Eikö ole tavallaan hassua, miten kaikesta tulee epämääräistä?! (He naureskelevat)

KIMBERLY: Ei, vaan ihmiset vahingoittavat ehdottomasti itseään enemmän kuin toisia. Kai se on vain minun perspektiivini siihen.

ADAMUS: Kyllä. Mutta aina luette siitä vahingosta, mitä muut tekevät toisille ihmisille. Miksi ihmeessä siitä ei keskustella, vahingosta jota he tekevät itselleen, jos uskot niin?

KIMBERLY: No, minusta vahinkoa on monina virtoina. On vahingoittamista itseltä itselle, itseltä toisille ja toisilta toisille. Ja luulen, että sitä sisäistetään kolmella eri tavalla – kaikki jotka osallistuvat, tekevät sen eri vinkkelistä.

ADAMUS: Aivan. En tiedä, mihin olet menossa tässä (he naureskelevat).

KIMBERLY: En minäkään ole itse asiassa varma (hän naureskelee).

ADAMUS: Joo. Siis, vahingoitatko sinä itseäsi tai oletko vahingoittanut itseäsi?

KIMBERLY: Ehdottomasti.

ADAMUS: Millä tavoin?

KIMBERLY: Olemalla sallimatta.

ADAMUS: Olemalla sallimatta. Okei, mutta anna minulle hyvä esimerkki itsensä vahingoittamisesta, jota mitä olet tehnyt itsellesi.

KIMBERLY: Jäänyt suhteisiin ihmisten kanssa, jotka vahingoittivat minua.

ADAMUS: Se on itsesi vahingoittamista, eikö niin?

KIMBERLY: Kyllä.

ADAMUS: Miksi tekisit sitä? Se on tavallaan outoa.

KIMBERLY: Se on outoa (hän naureskelee).

ADAMUS: Joo, joo. Olen iloinen, että voit myöntää sen. Oletko edelleen tuontyyppisessä suhteessa?

KIMBERLY: Ei, ei. En ole. Rehellisesti sanottuna siksi, että minusta tuntuu aina, että pystyn korjaamaan kaiken.

ADAMUS: Joo. Ai, mielenkiintoista.

KIMBERLY: Joo, joo.

ADAMUS: Mielenkiintoista. Sinulla on tavallaan vähän enemmän kuin muilla ja pystyt korjaamaan kaiken. Aivan. Entä itsesi korjaaminen? Miten se sujuu?

KIMBERLY: Paljon paremmin viime aikoina.

ADAMUS: Joo, joo.

KIMBERLY: Paljon paremmin viime aikoina.

ADAMUS: Mitä sinun tarvitsisi korjata?

KIMBERLY: Itseni (hän naurahtaa pehmeästi).

ADAMUS: Tiedän, mutta mitä itsessäsi?

KIMBERLY: Mitä itsestäni? Minun täytyi päästää irti vanhoista haavoista.

ADAMUS: Mm hmm, joo. Näen ... Ja Cauldre jälleen tavallaan sekaantuu asiaan ... häiriöt pois tieltä (muutama naurahdus). Näen tässä, että sinulta on mennyt elämässäsi ohi joitain suuria tilaisuuksia, kenties jokin uratilaisuus jota oikeasti halusit, mutta et saanut, ja muutama sellainen asia, tai et saanut suhdetta, jonka halusit. Kuka sen sinulla mokasi?

KIMBERLY: Minä.

ADAMUS: Joo.

KIMBERLY: Joo.

ADAMUS: Isosti. *Miksi?* Näen joitain upeita tilaisuuksia, joita sinulla on ollut, ja tuhosit ne. Itsetuhoisuutta.

KIMBERLY: Pidän todellisuudessa vaikeasta tavasta. Mitä voin sanoa? (He naureskelevat)

ADAMUS: "Pidän todellisuudessa vaikeasta tavasta." Ei. Miten olisi sen laittaminen menneisyyteen?

KIMBERLY: Jep.

ADAMUS: Pidit ennen vaikeasta tavasta.

KIMEBERLY: Juuri niin.

ADAMUS: Miksi kaikkea hankalaa? Se on mielenkiintoinen asia. Miksi?

KIMBERLY: (huokaisten) En oikeasti osaa sanoa.

ADAMUS: Sinä osaisit.

KIMBERLY: Minä osaisin! (Hän naureskelee)

ADAMUS: Keksi jotain.

KIMBERLY: Miksi pidin asioiden tekemisestä vaikealla tavalla?

ADAMUS: Joo, joo.

KIMBERLY: Koska yritin kai aina menneisyydessä vakuuttaa itselleni, että kyse oli kaikesta muusta kuin minä.

ADAMUS: Aivan.

KIMBERLY: Etten minä luonut tätä. En ... Sitä yrittää löytää jonkin toisen kohteen, johon voi kohdistaa ongelmansa ...

ADAMUS: Aivan, aivan.

KIMBERLY: ... ja työntää sen jonnekin muualle, enkä oikeasti haastanut itseäni.

ADAMUS: Siis voimmeko lopettaa sen kaiken nyt?

KIMBERLY: Kyllä.

ADAMUS: Tarkoitan, että se on mahtavaa ja suurta peliä, ja sitä se kaikki oli.

KIMBERLY: Se oli erittäin suurta peliä, kyllä.

ADAMUS: Se oli tavallaan typerän tietoisuuden esitystä (Kimberly kikattaa). Mutta te kaikki teette sitä, ja ihmiset tekevät sitä edelleen. Mutta takaisin alkuperäiseen kysymykseen. Siis tunnet, että ihmiset vahingoittavat itseään enemmän kuin toisia?

(Kimberly pitää tauon)

Niin sinä sanoit.

KIMBERLY: Kyllä, niin minä sanoin.

ADAMUS: Mikä prosenttiosuus? 49 % toisten vahingoittamista ja 51 % itsensä?

KIMBERLY: Odota. Tiedätkö mitä, aion muuttaa vastaustani. En oikeasti osaa sanoa.

ADAMUS: Okei, et osaa sanoa.

KIMBERLY: En osaa sanoa.

ADAMUS: Joo. Sitten sinun täytyy mennä vessaan (Kimberly nauraa). Tarkoitan, että se on tavallaan ... Minusta se on toinen tapa sanoa: "En tiedä." "En osaa sanoa." (Kimberly nauraa) Minusta ne ovat tavallaan sama asia. Päästän sinut pälkähästä tällä kertaa, koska olet juutalainen (nauraa). Mutta joo, okei. Ja kuuntele, kun jotkut toiset vastaavat. Mutta tiedätkö, mitä tässä tapahtui, kun puhuimme?

KIMBERLY: Mitä? Muutin mieltäni? (Hän naureskelee)

ADAMUS: Ei, ei. Sinun on tavallaan vaikeaa ajatella tällä hetkellä?

KIMBERLY: Vähän, joo.

ADAMUS: Joo. Eiköhän jotain sellaista laukaistu, josta täytyi vapautua? Joo.

KIMBERLY: Kiitos.

ADAMUS: Hyvä. Kiitos.

Seuraava. Sama kysymys. Vahingoittavatko ihmiset enemmän itseään vai toisia? Ole hyvä. Nousisitko seisomaan?

SHAUMBRA 1 (nainen): Kyllä.

ADAMUS: Joo.

SHAUMBRA 1: Toistaisitko kysymyksen?

ADAMUS: Totta kai! Mielelläni.

SHAUMBRA 1: Kiitos.

ADAMUS: Muuten, olen pahoillani, mutta yksi asia jota teemme tänään ... Minä puhun ja minä häiritsen, mutta on tavallaan tällaista ... Voi, miten sitä kutsuttaisiin? On tavallaan mielen sumua koko päivän, ja hyvästä syystä. Selitän myöhemmin. Siis, mikä oli kysymykseni?

SHAUMBRA 1: En tiedä. Sinun täytyy kertoa minulle (yleisö sanoo "voi ei!").

ADAMUS: Joo. No, sitä ei pitäisi sanoa täällä, joten aion ...

SHAUMBRA 1: Voi, anteeksi. Olen pahoillani.

ADAMUS: ... palata ajassa taaksepäin (naurua). Okei, olemme menneet ajassa taaksepäin. Aloitetaanpa alusta. Siis, rakas mestari, vahingoittavatko ihmiset enemmän itseään vai toisia?

SHAUMBRA 1: No, luulen, että vahingoitamme itseämme.

ADAMUS: Joo, joo.

SHAUMBRA 1: Ellemme esitä uhria, mitä meidän ei pitäisi.

ADAMUS: Aivan. Oletko sinä vahingoittanut toisia ihmisiä?

SHAUMBRA 1: Puuhhhh! (Adamus naureskelee) Luultavasti.

ADAMUS: Luultavasti. Tunteellisesti vai fyysisesti? Oletko koskaan läimäyttänyt joltakulta paskat housuun?

SHAUMBRA 1: Luultavasti (Elizabeth nauraa).

ADAMUS: (puhuen Elizabethille) Sitä kutsutaan häiriötekijäksi. Hän on aivan liikaa päässään. Minun täytyy rikkoa se jotenkin.

ELIZABETH: (nauraen) Okei, tajusin sen.

ADAMUS: Siis voimme mennä ajassa taaksepäin myös sen osalta, jos sinä et pitänyt siitä. Minä pidin siitä. Siis okei. Siis, mitä olet tehnyt vahingoittaaksesi itseäsi?

SHAUMBRA 1: No, minulla on taipumusta syyttää itseäni kaikesta, mitä on koskaan ...

ADAMUS: Joo. No, se oli sinun syytäsi. Miksi ei?!

SHAUMBRA 1: Aivan. Varmasti (vähän naureskelua).

ADAMUS: *Lasken leikkiä!*

SHAUMBRA 1: Ai.

ADAMUS: Sinun pitäisi nauraa tässä kohtaa. Okei. Syytät itseäsi kaikesta. Mitä muuta?

SHAUMBRA 1: Kun katson taaksepäin elämäni, on vaikeaa löytää muita ihmisiä, joita syyttää vaikeuksistani elämässä. Siinä on aina kyse jostain ...

ADAMUS: Ei, vaan se kaikki on sinun syytäsi.

SHAUMBRA 1: Kyllä, tiedän. Se on kuin, ja minä ...

ADAMUS: Tarkoitan, ettei toisten ihmisten elämä ole, mutta oma elämäsi.

SHAUMBRA 1: Aivan.

ADAMUS: Kyllä, sinun elämäsi on *täysin* sinun vikasi. Oikeasti! (Adamus naureskelee)

SHAUMBRA 1: No, käsitän, että olen sieluni mestari, laivani mestari/isäntä tai miten sitä kutsutaan. Kaikki riippuu minusta. Ja siinä lepää voimani.

ADAMUS: Joo, olet tavallaan oman itsepetoksesi mestari. Joo. Siis kun puhun vahingosta, mitä olet tehnyt itsellesi tässä elämässä, niin mitä ajattelet ... Tulet Ylösnousseiden mestareiden klubiin joku päivä, kuolet ja sanot: "Jesus, tämän minä tein." Kiinnitä se yhteen asiaan. Mitä teit vahingoittamaan itseäsi oikein todella?

SHAUMBRA 1: Voi, vain erilaisia ... Epäilyä kai.

ADAMUS: Epäilyä, okei. Ja mitä epäily sai sinut tekemään elämässäsi?

SHAUMBRA 1: Tekemään huonoja päätöksiä.

ADAMUS: Joo. Ja mitä muuta?

SHAUMBRA 1: Tota ...

ADAMUS: Keho kieli siitä. Tarkoitan ...

SHAUMBRA 1: Joo, tiedän (hän naureskelee).

ADAMUS: Kerrot sen kehonkielelläsi.

SHAUMBRA 1: Okei.

ADAMUS: Pysyit pienenä.

SHAUMBRA 1: Kyllä.

ADAMUS: Olet nimittäin vähän liian harmaa.

SHAUMBRA 1: Kyllä, ajattelin sitä aiemmin.

ADAMUS: Joo, joo! Tarkoitan, että hän (Linda) ruumiillistaa shaumbrojen harmauden. Pysyit liian pienenä ja piilouduit, ja se vahingoittaa sinua. Haluan teidän kaikkien todella kuulevan sen. Pienenä pysyminen on itsensä vahingoittamista. Laitat itsesi tavallaan omaan vankilaasi pysyäksesi pienenä. Miksi? Meillä on isoja asioita tehtävänä tällä planeetalla. Sinun täytyy löytää puistonpenkki tai kahvila, jossa sinun on mukava säteillä valoasi koko hemmetin maailmalle, etkä voi tehdä sitä pysymällä pienenä. Sinun ei tarvitse nousta näyttämölle, eikä sinun ei tarvitse pitää suuria puheita tai saada bestseller-kirjaa. Sinun täytyy vain – ja teemme sen yhdessä – laittaa perseesi puistonpenkille tai kahvilaan ja säteillä, valaista, olla avoin. Se on siinä. Mutta et voi tehdä sitä, kun olet pieni.

SHAUMBRA 1: Aivan.

ADAMUS: Ja sinulla on paljon epäilyjä, teet sitä edelleen tällä hetkellä. Epäilet, pitäisikö sinun edes olla nyt täällä – planeetalla tai Crimson Circlen yhteyskeskuksessa.

SHAUMBRA 1: Ei, en oikeasti epäile.

ADAMUS: Et epäile, okei.

SHAUMBRA 1: Minulla on vain tätä esiintymispelkoa, ja sitä koen tällä hetkellä.

ADAMUS: Toki, toki. Ja ei, itse asiassa kyse ei oikeasti ole siitä. Huoneessa on tarkoituksella sumua, ja sitten saat mikrofonin ja minä olen vain ... Miten kutsuisitte sitä?

LINDA: Mulkku? (Paljon naurua)

ADAMUS: Aioin sanoa kiivas mestari, mutta ... (lisää naurua). Siltä varalta, että kuuntelet netissä etkä kuullut sitä, niin joidenkin kommentteja olivat "mulkku" ja "persläpi". Näytänkö minä ... Voi, älkää vastatko (naurua). Älkää vastatko siihen. Okei. Sitä kutsuttiin "suureksi häiriötekijäksi". Vetäkää syvään henkeä, kaikki. Täällä tapahtuu paljon asioita.

Epäily ja itsesi pitäminen pienenä olivat suurimmat vahingot, joita olet tehnyt itsellesi tässä elämässä. Ja miksi? Se ei ole hauskaa. Joo.

SHAUMBRA 1: Aivan.

ADAMUS: Okei. Haluatko jakaa jotain kanssani?

SHAUMBRA 1: En juuri nyt.

ADAMUS: Okei. Myöhemmin?

SHAUMBRA 1: Luultavasti.

ADAMUS: Okei, kiitos. Ja Linda oli se, joka valitsi sinut (Linda nauraa). Minä pysyn erossa siitä osasta. Okei, seuraava. Jatka.

LINDA: Otetaanpa riski tässä.

GARRY: Hei.

ADAMUS: Siis, vahingoittavatko ihmiset ... Olet uskoakseni psykologi.

GARRY: Usein.

ADAMUS: Usein, kyllä. Se on upeaa, koska se mitä sinä ... No, meillä on paljon puhuttavaa.

GARRY: Kyllä, niin on.

ADAMUS: Tulemme puhumaan ProGnostissa planeetan psykologiasta seuraavien 20–30 vuoden kuluessa. Se on kiehtovaa. Nimittäin olemme puhuneet paljon teknologiasta. Nyt pääsemme sen psykologiaan, mitä tapahtuu. Mutta joka tapauksessa, vahingoittavatko ihmiset enemmän itseään vai toisia?

GARRY: Voi, itseään.

ADAMUS: Mitä he tekevät?

GARRY: He kieltävät, keitä he oikeasti ovat ...

ADAMUS: Aivan, aivan. Ja mitä muuta?

GARRY: ... tietämättömyyden perusteella, kunnes heistä tulee tietoisia.

ADAMUS: Aivan.

GARRY: Ja sitten kun meistä tulee tietoisia ja jatkamme itsemme sabotointia, niin se on merkittävä vahinko.

ADAMUS: Aivan. Hyvä, hyvä. Siis, keskivertoihmisestä puhuttaessa, mitä sanoisit prosenttiosuudeksi, jolla he vahingoittavat itseään verrattua muihin?

GARRY: Itse asiassa se on 100 % itsensä vahingoittamista.

ADAMUS: Sata prosenttia. Okei, hyvä. Ja miksi sanot niin?

GARRY: Koska jokaisella ihmisellä on mahdollisuus täydelliseen vastuuseen, vaikka hän olisi pieni lapsi.

ADAMUS: Kyllä, totta.

GARRY: Tarkoitus ei ole syyttää heitä "huonosta arvostelukyvystä" – sitaateissa – tai riittämättömän informaation puutteesta, mutta sen tunnustaminen, etteivät he ole vastuussa, pitää heidät rajoittuneena sanomalla: "Et ole riittävän hyvä tiedostamaan todellista Itseäsi."

ADAMUS: Joo, ja on todella halpaa sanoa: "Minulla ei ole riittävästi tietoa tai informaatiota. Siksi en ole todellisuudessa vastuussa." Se on todella halpaa, koska jokaisella on se sisällään, eikä sillä ole mitään tekemistä tiedon, informaation, koulutuksen, älyn tai minkään vastaavan kanssa. Minkään vastaavan. Hyvä, okei. Pari vielä. Kiitos.

GARRY: Kiitos.

ADAMUS: Sinun pitäisi sanoittaa se, mitä juuri sanoit, ja laajentaa sitä vähän.

GARRY: Todistukseksi.

ADAMUS: Joo, joo. Ja siitä tulee todistus. Joo. Viidellä dollarilla (muutama naurahdus). Hyvä. Ihmiset vahingoittavat itseään vai toisia?

MARY SUE: Minäkin uskon, että vahingoitamme itseämme 100 prosenttia.

ADAMUS: Sata prosenttia. Okei. Miksi?

MARY SUE: Koska ei ole erillisyyttä. Kaikki on meidän energiaamme.

ADAMUS: Okei. Aivan, aivan. Hyvä. Siis miksi uutisissa kuullaan koko ajan vahingon tekemisestä toisille?

MARY SUE: Koska ajattelemme, että kaikki on ulkopuolellamme. Energia on ulkopuolellamme. Elämämme tapahtumat ovat ulkopuolellamme, ja reagoimme niihin aina.

ADAMUS: Siis jos esittäisit tyypilliselle ihmiselle saman kysymyksen: "Vahingoitatko sinä itseäsi vai vahingoittaako sinua kaikki ulkopuolella?", mitä hän sanoisi?

MARY SUE: Syyttää toisia.

ADAMUS: Syyttää toisia. Ja minkä prosenttiosuuden luulet hänen lukevan omaksi syykseen? Tyypillisen ihmisen.

MARY SUE: Kenties 20, 25.

ADAMUS: Se on ehdottomasti oikein. Joo, joo. Hän ottaa vastuun kenties 20 prosentista, ja kaikki muu on ulkopuolista maailmaa. Kaikki muu on kaikkia muita.

MARY SUE: Kyllä.

ADAMUS: Joo. Siis kärsimyksen ja vapauden on erittäin vaikeaa olla rinnakkain – palaten yhteen tämän päivän pointtiini. No, siitä syystä olemme täällä. Siitä syystä olemme täällä. Okei.

MARY SUE: Okei.

ADAMUS: Otan vielä yhden.

LINDA: Okei.

ADAMUS: Ihmiset, vahingoittavat enemmän itseään vai toisia?

SHAUMBRA 2 (mies): Itseään.

ADAMUS: Itseään. Ja miksi sanot niin?

SHAUMBRA 2: Koska ... kaikki ne syyt, joita kaikki muut sanoivat.

ADAMUS: Aivan. Haluatko lisätä mitään siihen?

SHAUMBRA 2: Syyllisyys, epäily, kaikki ne jutut.

ADAMUS: Joo, joo. Mitä sinä olet tehnyt vahingoittamaan itseäsi?

SHAUMBRA 2: Jäin suhteeseen vähän pidempään, kuin minun olisi pitänyt.

ADAMUS: Joo. Miten paljon pidempään?

SHAUMBRA 2: Edelleen (naurua).

ADAMUS: Joo. No, hän ei sattuisi katselemaan tänään, eihän?

SHAUMBRA 2: En tiedä.

ADAMUS: Et tiedä, okei. Miksi? Miksi tekisit niin?

SHAUMBRA 2: Se tuntuu kai ohjelmalta, jota olen pyörittänyt pitkän aikaa.

ADAMUS: Aivan, aivan. Aivan. Ohjelman ollessa, ettet voisi selviytyä yksin?

SHAUMBRA 2: Rajoitteet, raha, kaikki ne jutut joilla ei ole merkitystä.

ADAMUS: Aivan. Eikä niillä ole merkitystä. Tarkoitan, että se kaikki on hyvin totta, kun on aivan sen keskellä – hyvin totta. Ja "mitä tapahtuu, jos eroamme", ja myös taloudellisesti, mitä tapahtuu. Mutta myös, missä sitten on sellainen outo tukijärjestelmä, johon olet tottunut.

SHAUMBRA 2: Joo.

ADAMUS: Missä se on? Pystytkö tekemään sen itse? Löydätkö koskaan ketään, joka rakastaa sinua? Voitko olla yksin ilman sitä? Ja olet oikeassa, se on ohjelmoitu sisään. Milloin aiot lopettaa sen?

SHAUMBRA 2: Pian (he naureskelevat).

ADAMUS: Huomenna.

SHAUMBRA 2: Joo.

ADAMUS: Huomista ei koskaan oikeasti tule. Ei, vaan tarkoitan, että haluaisin selvän vastauksen. Milloin aiot lopettaa sen?

(Mies pitää tauon)

Onko sinulla kännykkä mukanas? Voimme soittaa nyt (jotkut yleisössä sanovat "voi ei!")

SHAUMBRA 2: Haluaisin sanoa "nyt".

ADAMUS: Nyt. Mutta miksi ei? Miksi ei? Mikä pitää sinut tuossa suhteessa?

SHAUMBRA 2: Pelko.

ADAMUS: Minkä pelko?

(Hän pitää tauon)

Kun sanot sen, sinulle tekee itse asiassa todella hyvää päästä se ulos.

SHAUMBRA 2: Joo.

ADAMUS: Ja muuten, huoneessa on ihmisiä, joilla on paljon suurempia tarinoita, joten älä ole huolissasi, että menet rajan yli täällä. Paljon suurempia. Minkä pelko? Mikä on suurin asia, joka tulee mieleesi – keksin vain jotain? Minkä pelko?

SHAUMBRA 2: Tuomitsemisen.

ADAMUS: Tuomitsemisen. Kenen taholta?

SHAUMBRA 2: Toisten.

ADAMUS: Toisten. Ettet voisi onnistua suhteessa?

SHAUMBRA 2: Uskon sen olevan osa sitä.

ADAMUS: Toiset ihmiset vain katsovat sinua, ja miten he katsovat sinua, ja. Joo.

SHAUMBRA 2: Mm hmm.

ADAMUS: Okei. Se on erittäin totta, tavallaan, mutta se kaikki on suurta esitystä.

SHAUMBRA 2: Joo.

ADAMUS: Tarkoitan, että se on todella valtavaa esitystä. Siis elät tässä suhteessa ja tavallaan periaatteessa sanot: "No, toivon, että se paranee, mutta kenties se ei parane. Ja olen päättämätön enkä muuta mitään", ja sitten 20 vuotta menee, ja se on kuin: "Miksi en tehnyt mitään silloin?" En kehota lähtemään tuosta suhteesta. En sanonut lainkaan niin. Kehotin muuttamaan tuota suhdetta.

SHAUMBRA 2: Siinä on täysin tolkkua.

ADAMUS: Se sinun vain täytyy tehdä, joo. Ja jos se merkitsee lähtemistä, niin ok. Jos se merkitsee lähtemistä lyhyeksi ajaksi, pienen hengähdystauon saamista, aikaa poissa toistenne luota, niin se on ok. Mutta muuta dynamiikkaa tuossa suhteessa. Miten kauan olet ollut siinä?

SHAUMBRA 2: Kaksitoista vuotta.

ADAMUS: Joo. Ja luuletko, että tuolla suhteella on mitään tekemistä karman, entisten elämien, entisten yhteisten kokemusten kanssa?

SHAUMBRA 2: Erittäin paljon.

ADAMUS: Erittäin paljon. Okei, muuta sitä. Päästä irti karmasta. Sinä voit tehdä sen, tai voitte tehdä sen yhdessä. Jos sinä teet sen, sanot: "Olen valmis karman osalta". Nimittäin karma on kuin karuselli, se vain pyörii ja pyörii ja pyörii ympäri, kunnes sanot: "Lähden pois." Se voi tehdä tästä ihmisestä, kumppanistasi, hyvin vihaisen, koska hän haluaa jatkaa karusellipeliä, ja sinun täytyy olla valmis kohtaamaan se. Sinun ei tarvitse edes sanoa sitä hänelle. Sanot vain: "Lähden pois tuosta karmakarusellista. Olen valmis sen osalta, se on paketoitu, loppu. Kaikki on ratkaistu." Mutta toisaalta kumppanisi saattaa myös sanoa: "En tiedä, mitä se on, mutta jokin juuri kohosi tässä suhteessa, ja näen sinut täysin eri tavalla."

SHAUMBRA 2: Hmm.

ADAMUS: Siis kun kehotan muuttamaan sen, se ei merkitse lähtemistä huomenna. Se merkitsee sen muuttamista, okei?

SHAUMBRA 2: Joo, siinä on tolkkua.

ADAMUS: Siinä on paljon vanhaa karmaa. Siinä on paljon, paljon, paljon, paljon syyllisyyttä, ja syyllisyys on yksi kaikkein ilkeimmistä asioista. Ihmisen syyllisyys ja häpeä on vaikein asia. Hyvä.

SHAUMBRA 2: Huijaa pois energiasta.

ADAMUS: Se huijaa. Se huijaa, joo. Ja sinulla tapahtuu tällä hetkellä paljon lohikäärmeasioita elämässäsi. Lohikäärmeesi tavallaan vetää asioita ulos sinusta, ja sitä on vähän pakahduttavaa ja vähän vaikeaa käsitellä tällä hetkellä. Mutta lohikäärme on siinä hyvästä syystä – se tapahtuu päästäksesi läpi tästä roskasta.

SHAUMBRA 2: Kiitos.

ADAMUS: Varmasti. Hyvä. Otetaan vielä yksi. Tämä on niin hauskaa – minulle. Minulle, ei teille, herranen aika! (Adamus naureskelee) Ei. Kuka todella haluaa saada mikrofonin? Ihmiset vahingoittavat itseään vai toisia?

MARY: Itseään.

ADAMUS: Itseään. Mikä prosenttiosuus?

MARY: Luultavasti sata, joo.

ADAMUS: Sata, okei.

MARY: Tavallaan pidän ... joo.

ADAMUS: Mitä he tekevät satuttamaan itseään, vahingoittamaan itseään?

MARY: He epäilevät itseään. He sabotoivat itseään. He eivät luota itseensä. He, tota ...

ADAMUS: Miten se toteutetaan? On epäilyä, luottamuksenpuutetta, kaikkea muuta. Miten he toteuttavat sitä nyt?

MARY: No, kuten sanoit muutama minuutti sitten, pienenä pysyminen – se on todella iso juttu. Pienenä pysyminen on iso.

ADAMUS: Pienenä pysyminen on iso. Joo, joo (vähän naureskelua). T-paitoja. Miksei joku ... Sart, sinun pitäisi perustaa t-paitatehdas rekkaan tai jotain, ja sillä hetkellä kun keksimme näitä mahtavia lauseita, juokset sinne ja valmistat niitä (Mary naureskelee).

SART: Minun täytyy tehdä se.

ADAMUS: Pienenä pysyminen on iso. Joo, joo. Siis, miten muuten he toteuttavat sitä? Ja annan sinulle esimerkin johdattelemaan siihen. Viiltely. Viiltely. Tiedät, mitä se on.

MARY: Voi, luoja, joo.

ADAMUS: Ihmiset vain viiltelevät itseään. Miksi?

MARY: Minulla ei ole ... No ...

ADAMUS: En sano, että sinä teet sitä. Sanon, että ihmiset tekevät sitä.

MARY: Joo, joo. Itseinhoa.

ADAMUS: Itseinhoa, joo, joo. Ja kun he eivät saa riittävästi rangaistusta ulkopuoliselta maailmalta, he alkavat tehdä sitä itselleen.

MARY: Juuri niin, joo.

ADAMUS: Mutta se on myös mielenkiintoinen tapa tuntea.

MARY: Joo, juuri niin.

ADAMUS: Nimittäin ihmiset – ihmiset ...

MARY: Aistimus, joo.

ADAMUS: Tulemme puhumaan siitä ProGnostissa, mutta ihmisen tunteminen – kyky aistia ja tuntea – vähenee ja vähenee. Kaikki tulee vain harmaammaksi koko ajan. Kiitos, Linda (vähän naureskelua; Lindan asu ja iho on täysin harmaa). Tulee harmaammaksi, joten heidän täytyy tehdä asioita luodakseen vähän jännitystä elämäänsä.

MARY: Minusta energia planeetalla yleisesti ottaen lisääntyy monin tavoin meillä ja kaikessa muussa, ja näin on tunne, että meidän täytyy tuntea jotain, ja kuitenkin yhteiskunnassa ja teknologiassa ja kaikessa konemaailmassa ja kaikessa muussa *ei* ole kyse tuntemisesta. Siis, se on tapa ylittää tuo maailmojen välinen silta jonkinlaiseen aistilliseen ja tunnemaailmaan.

ADAMUS: Joo, joo, vaikka se sattuu.

MARY: Vaikka se sattuu.

ADAMUS: Ainakin se tuntuu. Ja kun tuntee jotain, se muistuttaa, että on elossa, vaikka tuntuu pahalta.

MARY: Juuri niin, joo.

ADAMUS: Tarkoitan, että se on hyvin outoa. Ihmispsyke on erittäin outo, ja pian mennään sekopäämittarista yli.

MARY: Joo.

ADAMUS: Se on vain hyvin kummallista, hyvin kummallista. Hyvä. Kiitos vastauksistanne, teille kaikille.

Adamuksen vastaus

Minun vastaukseni on yhtenevä sen kanssa, mitä te kaikki sanoitte. Ihmiset tekevät enemmän vahinkoa itselleen kuin toisille. Luette sanomalehdistä siitä, mitä ihmiset ovat tehneet toisille ihmisille, koska no, siitä ei kai tulisi kovin hyvää luettavaa, kun olisi kaikkia näitä juttuja itseepäilystä ja henkilökohtaisesta kärsimyksestä ja sellaisesta. Mutta sanoisin, että lähes 100 % kärsimys- ja tuskaenergioista käytetään itseen ja sitten toisinaan hyökätään ulkoisesti ja vahingoitetaan toisia, koska yksinkertaisesti täytyy tehdä se – se täytyy ulkoistaa.

Olen itse asiassa yllätynyt, ettei planeetalla ole enempää väkivaltaa, ihmisten hyökkäämistä. Kuulette siitä aina silloin tällöin – ampuminen tai pommin räjäyttäminen tai jotain vastaavaa. Mutta ottaen huomioon kaiken, mitä ihmiset pitävät nyt sisällään, kaiken tuon tuskan ja vahingon, jota he tekevät itselleen, on surullisinta, etteivät he oikeasti tiedä, miten sen saa ulos. He eivät tiedä, miten sen saa ulos, joten se jatkuu ja jatkuu, tai he eivät puhu siitä tai heillä ei ole mitään vapautusmekanismia sille. Siis, on paljon itsensä vahingoittamista. Eikä sen tarvitse olla fyysistä. Se voi olla kaikkea, huumeita ja alkoholia – riippuvuuksia. Se voi olla vain elämistä pienenä, elämistä harmaana. Se voi olla vain jatkuvaa elämistä pimeässä – toisin sanoen, näkemättä

kaikkia mahdollisuuksia omassa elämässä – koska he eivät tunne olevansa arvokkaita. Mutta on valtava määrä itsensä vahingoittamista tällä planeetalla.

Sen vuoksi palaan tuohon toteamukseen, että vapauden ja kärsimyksen on hyvin, hyvin vaikea olla rinnakkain. Ja sanon sen tavallaan varoituksena siinä, mitä te teette tällä planeetalla sellaisina, jotka tuovat valoa, koska tulee aikoja, jolloin tunnette todella surua, jollaista ette ole koskaan ennen tunteneet tällä planeetalla ja jolloin olette hyvin auki tuntemaan, ja voitte tuntea, mitä ihmiset tekevät. On toisinaan vaikeaa myös ylönousseille mestareille tulla tälle planeetalle työskentelemään ihmisten kanssa, koska niin herkkiä ja tuntevia kuin olemme, on vaikeaa nähdä ihmisten elävän tässä hypnoottisessa kärsimystilassa ja tietää, ettei niin tarvitse olla. Ja arvatkaa mitä? Toivottavasti te olette niitä, jotka tekevät valtavan muutoksen koko tuossa ketjureaktiossa tällä planeetalla.

Ette ole täällä valaistumistanne varten, tai ette ole täällä työstämässä valaistumistanne. Olette täällä planeetan mahdollisuuksia varten. Se voi toimia tai olla toimimatta. He voivat ottaa sen vastaan, he voivat olla ottamatta. Sillä ei ole oikeastaan merkitystä. Sillä on merkitystä, että olette täällä näyttämässä heille, että voisi olla paljon enemmän.

Ja aloitin tämän kaiken sanomalla, että teillä on tämä ... Rakastan pukeutumista, näyttelemistä, koska oivallatte, että teissä on monia osia, monia puolia. Ja kun pukeudutte, kun esitätte vähän, niin oivallatte, ettei teidän tarvitse pelata tuota ihmispeliä enää, pukeutua epäilykseen tai pukeutua ajattelemaan, että se mitä olette tällä planeetalla tekemässä tässä elämässä, on epäuskottavaa. Se ei ole. Se ei ole. Se on tavallaan helppoa. Tiedän, että saatatte ajatella "Kuka, minäkö?" Tuo "kuka, minäkö?" -aspekti tulee ulos ja sanoo: "Olen täällä tekemässä sitä? Olen vain puolimäntti." Ja siihen sanotaan ei. Ei.

Lakataan pelaamasta tuota peliä, okei? Pelasimme tuota "mikä on sinun pelisi" -peliä, kun olimme Itävallassa hiljattain. Mikä on sinun pelisi? Lakataan pelaamasta tuota "kuka, minäkö?" -peliä. Lakataan pelaamasta tuota "en tiedä, olenko valmis tähän kaikkeen" -peliä.

Edessä on mielenkiintoisia aikoja, ja ne voivat sisältää paljon hauskaa, ne voivat olla iloisia. On valtavan surun aikoja, koska näette sen vahingon, jota ihmiset tekevät itselleen, vaikkei niin tarvitse olla. Se ei ole vahinkoa, jota tulee ulkopuolelta. Ja siitä syystä sanon, että shaumbrat, ihmiset, lopettakaa kaikki nämä taistelut kaiken yritysraivon tai sortaja-aspektinne kanssa ja kaiken sen muun.

Ihmisen vahingoittuminen tulee tuolta ihmiseltä, ei ulkopuolelta, ei yrityksiltä tai poliitikoilta tai laitoksilta tai mistään muusta. Vahinko jota ihmiset tekevät itselleen, tulee heiltä itseltään. Siitä syystä kehotan luopumaan näistä aatteista. Luopukaa kaikista näistä taisteluista ja tappeluista. Teidän täytyy pysähtyä ja tuntea hetken, mitä energia oikeasti on ja mitä tietoisuus oikeasti on, ja niin planeetta muuttuu. Tartutte aseisiin kaikkea vastaan, mitä se sattuuikin olemaan, tuo päivän taistelu – tartutte aseisiin sitä vastaan, ja käytte hävittävää taistelua. Itse asiassa vahvistatte noita sortamisenergioita, mistä tahansa tuo sortaminen tuleeikin – yrityksiltä tai luoja tietää mistä, avaruusolennoilta tai poliitikoilta tai mistä tahansa. Vahvistatte sitä, kun tartutte aseisiin. Meillä on muuta työtä tehtävänä tällä planeetalla, ja se on tunnistaa, että ihmisen vahingoittuminen tulee sisältä. Se tulee sisältä.

Vedetään kunnolla syvään henkeä tässä. Kunnolla syvään henkeä.

(Tauko)

Henkinen kypsyy

Haluan puhua vähän kypsyydestä, henkisestä kypsyydestä. Kypsyy on tavallaan hassu sana. Toivon, että olisi jotain parempaa – "aikuinen" tai "viisas" kai olisi parempi sana sille. Kypsyy.

Useimmilla ihmisillä ei ole kypsyyttä tai viisautta käsitellä energiaa. He vahingoittavat itseään sillä. Jos voisimme yhtäkkiä näyttää muille ihmisille, mitä energia itse asiassa on – kävimme läpi koko tämän asian, energia on kommunikointia, täältä se tulee, näin saat sen palvelemaan itseäsi – useimmat heistä käyttäisivät sitä vahingoittamaan itseään tai toisia. Luultavimmin itseään, ja sitten mahdollisesti toisia. Ja jos joku todella ymmärtäisi energiaa ja sitä, miten se toimii, vahinko voisi olla suurempi kuin mikään ydinpommi, mikään ase joka planeetalla tällä hetkellä on, koska yhtäkkiä ymmärretään energiaa.

Meiltä vei pitkän aikaa päästä tähän pisteeseen. Olemme puhuneet energiasta vuosia. Jos teette haun kaikesta Crimson Circlen aineistosta – Tobiaksen ja minun aineistostani vuosien saatossa – luultavasti tavallisin yksittäinen sana, jokin muu kuin "the" (suom. huom. määreinen artikkeli) tai "ja", on "energia". Olemme puhuneet siitä pitkän aikaa, todella valmistelleet teitä tähän kohtaan, jossa olette ensinnäkin tarpeeksi viisas oivaltamaan, että mitään kokemusta elämässänne, erityisesti surua tai tuskaa tai kärsimystä tai mitään vastaavaa, ei ole aiheutettu ulkopuolelta. Ei ole aiheutettu. Esititte sen ulkopuolella, mutta se kaikki tuli sisältä.

Jokainen kokemus jonka kävitte läpi, toi perimmiltään teitä siihen viisaukseen ja siihen ymmärryksen kohtaan, että ennen tätä, ennen kuin olitte tällä viisauksen- ja kypsyyden tasolla, ette oikeasti voineet ottaa energiaa elämäänne uudella ja erilaisella tavalla. Teitä on tavallaan rakennettu siihen, johdatettu siihen, mutta nyt olette siinä kohdassa ja teillä on viisautta, teillä on kypsyyttä antaa energian palvella teitä. Olemme puhuneet siitä ainakin 5.2 vuotta tai kenties pidempään, ja nyt tulee se aika. Se on tavallaan iso ... Olemme puhuneet siitä, joten tämä ei ole uutta, mutta on uutta todella tehdä tämä.

Haluaisin käyttää tätä päivää tässä Halloween-juhloissa tavallaan tuona risteyskohtana. Olemme puhuneet paljon energian antamisesta palvella teitä ja siitä, mitä energia on, ja kaikesta muusta. Tehdään se nyt. Tehdään se nyt. Se ei välttämättä tapahdu yhdessä yössä, mutta vanha prosessi on muuttunut. Teillä on nyt kypsyyttä käsitellä ja käyttää energiaa ja sallia energia.

Vetäkää kunnolla syvään henkeä tässä kohtaa ja tuntekaa sitä. Sanon tässä sitä, että te ette vahingoita itseänne, joten lakatkaa pelkäämästä energiaa. Ettekä te vahingoita muita.

Siis ottakaa koko tämä käsitteellinen ja teoreettinen asia energiasta ja siitä, mistä se tulee ja miten sitä käytetään, ja kaikki vastaava, ja tuokaa se mielestä, ajattelusta tai filosofiasta koko olemukseenne, koko ruumiillistumaanne. Toisin sanoen, sallikaa energian nyt palvella teitä.

Teillä on kypsyyttä, vaikka jotkut teistä epäilevät sitä tällä hetkellä. Sanotte: "No, olen lähellä, mutta en ole aivan vielä siinä." Ei, vaan te olette siinä. Te olette siinä. On peliä, valtavaa ja suurta peliä teeskennellä, että te ette ole aivan siinä. Ja jotkut teistä pelaavat tuota peliä, koska tavallaan sanotte: "En ole aivan varma, että olen valmis tähän." Te olette valmis.

Ensinnäkin energia on kokonaan teidän, ettekä te tee nyt energialla mitään, mitään, mitään vahingoittamaan itseänne. Se oli menneisyydessä. Se on mennyttä. Valmis. Ette mitään. Ette vahingoita itseänne, ettekä vahingoita toisia. Yhtäkkiä energia toimii teidän hyväksenne – ette yhtäkkiä ala ottaa huumeita tai juoda liikaa tai käyttäytyä kummallisesti – siis kummallisemmin kuin jo käyttäydyste (vähän naureskelua).

Siis vetäkää syvään henkeä, ja haluan muuttaa tämän käsitteestä, filosofiasta, opetuksesta ruumiillistetuksi todellisuudeksi, mutta teidän täytyy tehdä se kanssani. Vetäkää syvään henkeä ja sallikaa.

Se on itse asiassa hemmetin yksinkertaista. Hemmetin yksinkertaista, mutta vaaditaan tovi päästä siihen.

Teillä on nyt viisautta. Ja taas kuulen joidenkin teistä sanovan: "En ole aivan valmis" tai "En ole oikein varma." Ei, te olette. Kuulkaa se – teillä on ylösnoussut mestari kertomassa sen – "Teillä *tosiaan* on viisautta sallia energian palvella teitä."

Vetäkää syvään henkeä tässä kohtaa, ja ruumiillistakaa se nyt, eli pään ajatuksesta koko olemukseenne. Ruumiillistakaa se. Eläkää se. Todella eläkää se.

(Tauko)

Hyvä.

Nimittäin kypsyys, viisaus ... Jos teillä ei olisi sitä, jos henkilöllä ei olisi sitä ja yhtäkkiä hän ottaisi eliksiiriä ja tietäisi, miten saadaan energia toimimaan hänen hyväkseen, niin kyllä, se musertaisi hänet. Hän käyttäisi sitä väärin. Hän käyttäisi sitä ensin itsensä vahingoittamiseen. Itsensä vahingoittaminen on tapa testata itseään: "Olenko arvokas? Pääsenkö yli tästä esteestä? Pääsenkö ohi tästä itse määrätystä oppitunnista?" Emme tarvitse sitä enää. Meidän tarvitsee sallia energian palvella teitä.

Käytännön taikuutta modernille Merlinille

Seuraava. Viime sessiossamme keksin pienen jutun nimeltään "Käytännön taikuutta modernille Merlinille", todella yksinkertaisia perusasioita, todella helppoja asioita.

Mistä puhuimme viime kerralla, viime shoudissa? Mikä oli tuo käytännön taikuusjuttu? (Eräs nainen sanoo "avaudu energialle"). Pysykää avoimena energialle, joo. Ja vaikka autokolari uhkaa tai näette purkin tulevan alas hyllyltä ja osuvan kohta päähänne, mitä se sattuu olemaankin, tai olette juuri joutumassa tappeluun puolisonne kanssa tai mitä se sattuu olemaankin, on taipumusta tuoda energia sisään, sulkea energia. Se on kuin hanan kääntäminen – haluatte vähentää tulevan veden määrää. Ei – täysin päinvastoin.

Silloin vedätte syvään henkeä laukaisinsananne kera, jos teillä on sellainen, tai laukaisinajatuksen, mitä se onkin – pysähdytte hetkeksi ja avaudutte. Tarkoitin, että se on tavallaan kummallista, koska ajattelette: "Miksi minun pitäisi avautua tänä aikana, joka voisi olla todellinen katastrofi?" Se on taikuutta, koska yhtäkkiä avaudutte energialle. Sallitte enemmän todennäköisyyksiä ja mahdollisuuksia ja potentiaalia kuin koskaan ennen. Silloin tapahtuu taikuutta. Silloin sitä tapahtuu.

Tämän päivän käytännön taikuus moderneille Merlineille on erittäin yksinkertainen. Olemme puhuneet siitä aiemmin, mutta haluan, että se tallennetaan historiankirjoihin: 100 prosenttia energiasta jonka kohtaatte, on teidän. Ei ole mitään ulkopuolista energiaa.

Minulle se on hyvin yksinkertaista, täysin ilmiselvää, mutta tuntekaa kuitenkin ihmiskuntaa, muita ihmisiä, ihmisiä joita tunnette. He menevät jonnekin muualle hakemaan energiaansa. He eivät ehkä kutsu sitä energiaksi. He ehkä kutsuvat sitä palkkapussiksi tai tunnetueksi. He voivat kutsua sitä miksi hyvänsä. He menevät jonnekin muualle, myös Jumalan kaltaisiin paikkoihin. Jumalalla ei ole energiaa. Tarkoitin, että vaikka menisitte anomaan Jumalalta, menisitte polvillenne rukoilemaan: "Voisinko saada vähän energiaa?" Jumala sanoo tavallaan: "Minulla ei ole yhtään energiaa. Minulla ei ole yhtään. Olen pelkkää tietoisuutta. Mistä sinä puhut? En ole energiaa."

Se kaikki on teidän. Jokainen hitunen. Sitten kun ymmärrätte sen, että *mikään ei ole* ulkopuolellanne. Ja jälleen se on yksi noista kummallisista asioista. Sanotte kuin: "Joo, mutta tuo puu tuolla ei ole minun energiaani." Se on. Se kaikki on teidän energiaanne. Itse asiassa todellisuudessa siellä ei ole mitään puuta. Ei ole mitään puuta. Se kaikki on teidän energiaanne. Se mitä näette tässä (osoittaen itseään), on teidän energiaanne, rakkaat ystäväni. Se on sitä.

Pelaamme mahtavaa ja suurta peliä tässä, että energia on ulkopuolellanne ja teidän täytyy jotenkin mennä hakemaan sitä. Pelaamme mahtavaa ja suurta peliä siinä, että minä olen ulkopuolinen energia nimeltään Adamus Saint-Germian. Ei, se on teidän energiaanne.

Se tavallaan saa mielen sekoamaan. Mieli on kuin: "No, en tiedä. Anna minun koskettaa sinua. Ei, sinä et ole ..." Se on teidän energiaanne. Se on kaikki teidän havaintonne. Ja sanon, että se on teidän "energiaanne", mutta voisin korvata tuon sanan myös "havainnolla". Se on periaatteessa sama asia. Energia on vain tapa havaita. Energia on laulu. Se on kommunikointia. Se on tapa havaita ja kokea.

Siis käytännön taikuutta modernille mestarille on yhtäkkiä ymmärtää: "Se on minun energiaani. Kaikki on minun."

Ihmiset haluavat syyttää toisia ihmisiä ja ajatella, että kaikki on heidän ulkopuolellaan, ettei heillä ole paskaakaan, että heillä on hyvin, hyvin vähän eikä heillä ole kontrollia. Se on peliä. Se on huonoa peliä, mutta se on peliä. Ja moderneina Merlineinä te käsitätte: "Ei, se kaikki on minun energiaani, minun havaintoni. Minun ei tarvitse saada sitä mistään. En tarvitse energiaa mistään muualta. En tarvitse kenenkään hyväksyntää mihinkään. Se kaikki on minun." Sitten alkaa hauskanpito, koska oivallatte, ettei kyse ole siitä, että monia ulkopuolisia voimia tunkeutuu sisään ja hyökkää kimppuunne ja yrittää ottaa pienen osanne, teidän pätkinänne jotka hamstrasitte talven varalle. Se on kuin: "Hetkinen nyt. Nuo ovat *kaikki* minun pätkinöitäni, ja tunkeutujat ovat kaikki minä." Ja se on kuin: "Vau, mitä mahtavaa peliä." Sitten alatte pitää hauskaa.

Se on ällistyttävää, koska mieli sanoo kuin: "Ei, ei, ei, ei voi olla, koska näen muita ihmisiä." Itse asiassa ei, ette oikeasti näe. On tunne havainnosta, että on muita sieluolentoja. Havaitsette heidän tietoisuutensa, mutta hahmotatte heidät oman energianne kautta. Toisin sanoen, te ette oikeasti havaitse *heitä*. Tarkoitin, ettei se ole heidän energiaansa. Se on teidän havaintonne. Se on teidän suuri televisio-ohjelma tai elokuvanne heistä. Kuvitelkaa tuo energia suurena pilvenä, sumuna, ja se on kaikki teidän. Sumun toisella puolella on sieluolento, jonka havaitsette sieluolennosta sieluolentoon, mutta energia teidän ja hänen välissään on kaikki teidän ja te vain havaitsette hänet oman energiasumunne tai -lasienne tai jonkin läpi. Mutta se kaikki on teidän energiaanne. Se on niin yksinkertaista, mutta kuitenkin mieli vastustaa sitä ja kapinoi sitä vastaan ja yrittää ylifilosofoida sitä.

Voisitteko ottaa hetken, ilman kaikkea mielen roskaa, ja vain oivaltaa: "Se kaikki on minun energiaani, ja se kaikki on täällä palvelemassa minua. Ja minulla sitä kypsyyttä, etten koskaan anna sen vahingoittaa minua, eikä sillä ole aikomusta vahingoittaa minua. Mutta se kaikki on minun, ja se on täällä palvelemassa minua." Se on hämmästyttävää. Taas kerran, silloin taikuus alkaa, koska yhtäkkiä energian ei tarvitse pelata tätä peliä. Energia tavallaan sanoo: "Voi herran tähden! Taas kerran Billy nousee ylös aamulla ja pelaa sitä peliä, että olen hänen ulkopuolellaan, joten meidän täytyy mennä sen mukaisesti, koska sitä sieluolento tekee ja sitä ihminen tekee, joten meidän täytyy pelata tätä peliä."

Kuvitelkaa, miten helpottunut energia on, kun lopulta sanotte: "Hitto! Tämä kaikki on minun. Se on minun tapani havaita ja kokea todellisuus. Se *kaikki* on minun." Silloin taikuus alkaa. Silloin oivallatte, ettei ole mitään ulkopuolisia voimia. Ei ole ketään, joka yrittää ottaa energiaanne. Ei oikeasti ole. Ei ole mitään suurempia energioita. Ei ole mitään mörköenergioita. Ei ole mitään sellaista. Se kaikki on teidän omaanne. Kun alatte oivaltaa sen, taikuutta alkaa oikeasti tapahtua. Sitten voitte sallia iloisesti sen palvella teitä. Ettekä te vahingoita itseänne. Se on toinen iso asia. Te ette vahingoita itseänne. Te ette vahingoita, mutta te testaatte itseänne. Tiedän minä sen. Testaatte itseänne tässä ja sanotte: "Olenko oikeasti valmis?" ja "Voinko oikeasti tehdä tämän?" Antakaa mennä ja pelatkaa "testaa itseäsi", ja oivallatte sen tehdessänne: "Hemmetti, minulla on tosiaan kypsyyttä, ja tämä on kaikki minun energiaani. Annetaanpa hauskanpidon alkaa."

Palaan pointtini, ja luultavasti minun täytyy toistaa tätä monta kertaa, että kärsimys ja vapaus eivät ole olemassa kovin hyvin rinnakkain. Lopulta ne eivät voi olla rinnakkain. Pelaamme vähän peliä muilla ihmisillä jonkin aikaa, rinnakkaineloa, jolloin olette edelleen fyysisessä kehossa täällä planeetalla vapaana mestarina – vapaamuurarina. Ei, vaan vapaana mestarina (vähän naureskelua). Minulta menevät omat elämäni sekaisin (lisää naureskelua). Olette täällä vapaana mestarina, ja olemme jonkin aikaa rinnakkain kärsimyksen kanssa. Mutta se on kärsimystä, jonka muut ihmiset valitsevat. Te olette vapaudessa, ja joinain päivinä se on vaikeaa.

Puhumme siitä, kun menemme eteenpäin tässä – miten käsitellään noita todellisia "en voi sietää ihmisiä enää" -päiviä, joita teille tulee (muutama naurahdus). Kyllä, te olette kuin: "Ei, vaan oikeasti, Adamus, en *oikeasti* voi sietää enää ihmisiä. En oikeasti, Adamus. Olen valmis! Onko jotain paikkaa, toista planeettaa, jolle voin mennä ja jolla minun ei tarvitse koskaan enää kohdata ihmisiä? Koska *hitto soikoon!* he kärsivät koko ajan. Sitä he vain tekevät. He nousevat ylös aamulla ja kärsivät, ja he menevät nukkumaan illalla ja kärsivät, ja he kärsivät unissaan." Aion vain pysähtyä hetkeksi, ja lakattuani nauramasta sanon: "Ei siitä ole kovin kauan, kun sinä pelasit tuota peliä. Mikä on muuttunut? Mikä on eri tavalla nyt?"

Vedetään syvään henkeä. Mistä puhuimme tänään? Hyviä juttuja, joo. Todella hyviä juttuja. Se tosiasia, että olette kasvaneet nyt aikuiseksi ettekä vahingoita itseänne energialla. Okei, se on joka tapauksessa teidän energiaanne. Ette vahingoita itseänne energiallanne. Alleviivataan se, kenties tupla-alleviivataan se. Olette kasvaneet nyt tarpeeksi aikuiseksi, että te ette vahingoita itseänne omalla energiallanne ettekä vahingoita muita ihmisiä. Siis pitäkää hauskaa sen kanssa nyt. Antakaa sen tulla teille. Ja lakatkaa teeskentelemästä, että se tulee jostain muualta, okei?

Otan teidät itse teossa kiinni siitä tulevaisissa shoudeissa. Oikeasti otan kiinni. Se ei ole vain vessareissu, se on ... Mitä muuta voisimme tehdä täällä? (Vähän naureskelua) Aioin sanoa, että istua Vilin kanssa kopissa, mutta ei, hän on liian mukava. Hän ei tarvitse sitä. Keksimme jotain, jotain todella ällöttävää, jota teidän täytyy syödä kaikkien edessä (lisää naureskelua). Olen nähnyt ihmisten televisio-ohjelmia. He tekevät sitä ja saavat paljon katsojia. Mistä siinä on kyse? Me puhumme elämää muuttavista, maailmaa muuttavista asioista, ja katsokaa, meitä katselee vain pieni kourallinen ihmisiä. Siis hyvä, alamme syödä ällöttäviä asioita. Kenties useammat ihmiset katselevat. Tai sitten ei.

Hän sulautuu täysin taustaan (viitaten Lindaan, joka sulautuu harmaaseen seinään). En ole melkein nähnyt häntä koko aikana (naurua). Hän sulautuu täysin taustaan. Voisimmeko saada kuvan siitä? Joo, joo. Harmaa aspekti, joo. Hän on melkein kuin hiljainen, ja tavallisesti tunnen energioita tulevan Eesan Lindasta hyvin voimakkaasti. Mutta tänään hän tavallaan vain sulautuu taustaan.

Vedetään syvään henkeä, ja haluaisin tehdä merabhin, mutta vähän erilaisen version siitä. En osaa sanoa, nauraako hän vai hymyilee vai on unessa (viitaten taas Lindaan; lisää naurua ja nainen sanoo "hän ei ole unessa"). Hän ei ole unessa.

Mutta ennen kuin menemme pidemmälle, teemme uudentyypin merabhin. Se on tarina ja merabh. Siis miten kutsumme sitä, storabh tai jotain (vähän naurua; suom. huom. yhdistetty "story" (=tarina) ja "merabh"), mutta siitä tulee hauskaa. Kehitämme merabhia.

Arvokas lähteminen

Mutta ennen kuin teemme sen, ymmärtääkseni on kysymyksiä. Tri Cheryl (Bornt), sinulla on kysymys minulle, Cauldre sanoi.

TRI BORNT: Ai jaa.

ADAMUS: Haluaisitko tulla tänne eteen?

TRI BORNT: Totta kai.

ADAMUS: Mahtavaa. Muuten, kiitos kovasti hemmottelusta, olemisesta kaikkien kanssa viime kuussa (viitaten elokuun 2019 shouidiin). Se teki valtavasti hyvää monille ihmisille.

TRI BORNT: Kiitos.

ADAMUS: Oli koko ajan valtava määrä myötätuntoa ja suurta arvokkuutta sinun puoleltasi. Siis mikä on kysymyksesi?

TRI BORNT: Voisinko vähän kertoa parista viime kuukaudestani?

ADAMUS: Joo.

TRI BORNT: Minulle on tapahtunut paljon, kuten voi arvata. Olen saanut paljon upeaa tukea – sähköposteja, tekstiviestejä, puhelinsoittoja – ihmisiltä ympäri maailmaa.

ADAMUS: Eikö se ole kaunista?

TRI BORNT: Se on ollut upeaa. Siis, olen käyttänyt paljon aikaa sähköposteihin vastaamiseen ja ihmisten kanssa puhumiseen ja tavallaan vain kertoen heille, mitä olin tekemässä. Myin taloni. Myin autoni. Tyhjensin eläketilini. Olen ottanut melkein kaikki rahani pankkitileiltä ja tunnistanut joukon ihmisiä, joille olen voinut antaa sitä. Ja on ollut upea ilo kyetä koskettamaan ihmisiä, myös taloudellisesti, ja tehdä heidän elämästään täysin erilaista. Ja olen saanut mahtavaa kiitollisuutta ihmisiltä, joille olen voinut tehdä sen. Mutta se antaa minulle iloa, eikä ole mitään hyötyä jättää rahojani makaamaan tilille, joten olen huolehtinut nyt kaikesta. Jokseenkin kaikesta.

ADAMUS: Jokseenkin. Sanoit "jokseenkin kaikesta", et kaikesta. Siis mitä on hoitamatta?

TRI BORNT: No, asioista joihin minulla on jotain sanottavaa.

ADAMUS: Aivan.

TRI BORNT: En ole löytänyt tytärtäni – se on yksi asia, jonka olisin halunnut tehdä. Mutta kuten puhuit tänään, se on kenties ...

ADAMUS: No, minun täytyy kuitenkin pysäyttää sinut tähän.

TRI BORNT: Okei.

ADAMUS: Miksi et ole löytänyt tytärtäsi?

TRI BORNT: Palkkasin yksityisetsivän. Olen etsinyt häntä vuosia. Palkkasin yksityisetsivän, eikä hän antanut minulle mitään informaatiota hänestä.

ADAMUS: Ai jaa.

TRI BORNT: Hän halusi minun maksavan tuosta informaatiosta, mutta sitten hän ei antaisi sitä minulle (Adamus naureskelee lempeästi). Siis se on yksi asia, jonka olisin halunnut ...

ADAMUS: Miksi et ole löytänyt häntä? Tarkoitan, että annoit minulle käytännön syytä. Mikä energeettinen syy on sen takana?

TRI BORNT: Ajattelen ... (hän naureskelee)

ADAMUS: Tunne.

TRI BORNT: Sallitaanko minun sanoa "ajatella"?

ADAMUS: Totta kai, totta kai.

TRI BORNT: Okei, tunnen, että ex-mieheni hyväksikäytti häntä pahasti lapsena, ja korostan sanaa "ex".

ADAMUS: Tulpa-ex itse asiassa.

TRI BORNT: Tupla-ex.

ADAMUS: Joo, joo.

TRI BORNT: Ja lapselle on luonnollista syyttää toista ihmistä – tuota ihmistä on turvallista syyttää – mutta hän saattaa ajatella, etten suojellut häntä.

ADAMUS: Luuletko?

TRI BORNT: Joo.

ADAMUS: Joo. Okei, siis miksi ...

TRI BORNT: Hän ei tiedä, miten paljon todella yritin suojella häntä.

ADAMUS: ... on tämä tilanne, ettet ole löytänyt häntä, koska olemme pääsemässä ... Teille jotka vasta alatte katsella ettekä kuunnelleet meitä viime kuussa, niin sinä olet valmis tekemään siirtymän.

TRI BORNT: Olen valmis lähtemään.

ADAMUS: Joo.

TRI BORNT: Olen ehdottomasti valmis.

ADAMUS: Ja puhuimme viime kuussa ja sanoin: "Haluatko jäädä? Kenties voisimme löytää tavan peruuttaa tämän kaiken", ja sinä sanoit: "Ei helvetissä."

TRI BORNT: En (hän naureskelee).

ADAMUS: Siis, viimeistelet tällä hetkellä keskeneräisiä asioita.

TRI BORNT: Mm hmm.

ADAMUS: Joo. Ja yksi niistä on tyttäresi. Energeettisesti, miksi et ole löytänyt häntä?

TRI BORNT: Minun täytyy mennä vessaan tästä kysymyksestä (he nauravat).

ADAMUS: Sinun täytyy sanoa vain: "Hupsista!" (Naurua) Voi eiii! Tarkoitat siis sanoessasi: "En tiedä." Sinun täytyy vain sanoa: "Vastaus on vielä oivaltamatta."

TRI BORNT: Vastus on vielä oivaltamatta. Se ei tule tietoisuuteni läpi.

ADAMUS: Okei. Voinko auttaa sinua vähän siinä?

TRI BORNT: Rakastaisin sitä, että teet sen, kyllä.

ADAMUS: Ai, totta kai. Okei. Löydät tyttäresi, ja no, paska alkaa lentää. Tarkoitan, että joka suuntaan.

TRI BORNT: Se on ok. En välitä.

ADAMUS: Makyoa. Se avaa ... Hän päästi monista perhejutuista irti kauan sitten. Hänen oli pakko. Se avaa monia loukkaantumisia ja monia haavoja. Sitten sinusta tuntuu tavallaan pahalta se kaikki, koska tätä tunnepommitusta tulee energiakenttäsi läpi sinuun, ja sitten olet hämmentynyt siitä, haluatko oikeasti jäädä vai lähteä. Ja osa sinua tuntee tarvetta ...

(Tri Bornt pudistaa päätään "ei")

Ai jaa, okei. Osa sinusta tuntee tarvetta jäädä ...

TRI BORNT: En usko.

ADAMUS: ... kunnes korjaat sen, koska et halua jättää suurta sotkua lautaselle siinä asiassa.

TRI BORNT: Jos löytäisin hänet, kertoisin vain hänelle ...

ADAMUS: Kertoisit hänelle mitä?

TRI BORNT: Miten paljon rakastan häntä ja miten paljon ...

ADAMUS: Miksi et kerro sitä hänelle sielulta sielulle?

TRI BORNT: Olen kertonut.

ADAMUS: Okei.

TRI BORNT: Kyllä.

ADAMUS: Siis, sen tekeminen henkilökohtaisesti nyt sattuisi todella.

TRI BORNT: Enemmän vahinkoa kuin hyvä asia.

ADAMUS: *Paljon* enemmän vahinkoa.

TRI BORNT: Okei.

ADAMUS: Sinulle ja hänelle.

TRI BORNT: Okei.

ADAMUS: Se vahingoittaa sinua. Sinä et tarvitse sitä, hän ei tarvitse sitä. Olet päästänyt irti kaikesta siihen liittyvästä karmasta kauan sitten. Olet puhdas siitä. Se avasi hänellä joitain asioita, jotka olisivat hyvin, hyvin syviä ja tunteellisia. Hän itse asiassa elää melko kunnollista elämää tällä hetkellä.

TRI BORNT: Ai, hyvä.

ADAMUS: Häneltä vei pitkään päästä joidenkin asioiden läpi, saaden vähän apua ja erittäin, erittäin hyvän suhteen ja kaksi poikaa ja yhden tyttären. Hänellä menee hyvin, etkä sinä halua paskoa siihen.

TRI BORNT: Okei. Ei, en halua paskoa mihinkään.

ADAMUS: Ei, ei, ei, ei, ei.

TRI BORNT: Mm hmm.

ADAMUS: Ei.

TRI BORNT: Joo.

ADAMUS: Siis okei. Mikä oli yksi muu syy siihen, miksi et ole tehnyt siirtymää? Mikä oli toinen syy? Unohdin jo, oliko kysymyksesi, miten ihmeessä et ole tehnyt siirtymää.

TRI BORNT: Kyllä. Kurssillasi ylösnousemuksesta annoit meille vuosia sitten tärkeää informaatiota, joka minun täytyi tietää osatakseni tehdä sen. Kerroit meille, että saatoit asiat valmiiksi, menit metsään koiriesi kanssa ja asuit mökissä. Ja luulen sinun matkustaneen maailmassa vähän sanoen hyvästi kaikelle, ja sitten yhtenä päivänä astuit vain pois kehostasi.

ADAMUS: Sen jälkeen kun kaikesta oli huolehdittu.

TRI BORNT: Sen jälkeen kun kaikesta oli huolehdittu.

ADAMUS: Joo, minulla oli oma "bucket list". (Suom. huom. luettelo ennen kuolemaa tehtävistä asioista, sananmukaisesti "ämpärilista") Itse asiassa kutsuin sitä "arkkulistakseni", mutta ...

TRI BORNT: Arkkulistasi, ihan sama! (Vähän naureskelua)

ADAMUS: En tiedä, miksi sitä kutsutaan "ämpäriksi". Kuka nimittäin haluaa tulla haudatuksi ämpäriin? (Lisää naurua) Kutsutaan sitä sen oikealla nimellä. Mitä muuta listallasi on?

TRI BORNT: Se on siinä.

ADAMUS: Ei, ei ole. Tarkoitan, että on jotain muuta, mitä tavallaan odostat, koska sanoin sekä DreamWalker [Death](#) että [Ascension](#) -kurssilla, että te vain valitsette, milloin haluatte lähteä ja miten haluatte tehdä sen.

TRI BORNT: Ja olen yrittänyt sitä.

ADAMUS: Yritit sitä.

TRI BORNT: Olen yrittänyt sitä useita kertoja enkä ole pystynyt tekemään sitä. Siis, se on periaatteessa kysymykseni.

ADAMUS: Miten halusit tehdä sen?

TRI BORNT: Olin olohuoneessani ja katselin ulos – minulla on suuri maisemaikkuna ja kaunis takapiha ja olen tehnyt paljon maisemointia – ja aioin vain yhdistyä Jumalaani. Tarkoitan selvyysden vuoksi, että minä olen Jumala.

ADAMUS: Aivan, aivan. Mutta yhdistyä sieluun.

TRI BORNT: Joo-o, ja säteillä.

ADAMUS: Aivan, aivan.

TRI BORNT: Ja ajattelin vain astua pois ja sitten integroida kehoni ottaakseni sen mukaan.

ADAMUS: Okei. Kuulostaa helpolta.

TRI BORNT: Joo.

ADAMUS: Tarkoitan, ettei se ole mikään iso juttu, yksityiskohtaista, mitään kiipeämistä vuoren huipulle ...

TRI BORNT: Ei! (Hän naureskelee)

ADAMUS: ... tarviten kantaa kaikki tavaransa mukanaan ja sitten ... Se on melko helppoa, omassa olohuoneessasi. Joo. Miksi sitä ei ole tapahtunut?

TRI BORNT: Se on kysymykseni.

ADAMUS: Ai jaa. Hitto soikoon! (Naurua) Okei. Keksin jotain. Joo, tämä on hyvä. Nimittäin sen sijaan, että sanoo: "En tiedä", kyse on aina jonkin keksimisestä, koska te ette keksi sitä. Mielenne, epäilevä mielenne, sanoo: "Voi, keksin tämän varmaan." Ette voi keksiä sitä. Hauskuus alkaa siitä, kun oivallatte, että te ette keksi mitään.

Siis, syy on, että on myös koko tämä juttu: "No, tulin tänne valaistumistani, Oivaltamistani varten, enkä voi siirtyä eteenpäin, ennen kuin saan sen. Minun täytyy saada diplomini, ennen kuin voin siirtyä eteenpäin."

TRI BORNT: Ne voivat olla samanaikaisia.

ADAMUS: Voisivat olla samanaikaisia, mutta luulen, että haluat ainakin – en tiedä – puoli tuntia kokea olevasi ruumiillistunut tällä planeetalla.

TRI BORNT: Okei.

ADAMUS: Siis, voimmeko tehdä tämän sopimuksen?

TRI BORNT: Kyllä.

ADAMUS: Okei. Voi, aion sanoa, että ensi kuussa tuon sinulle todistuksen. Olen pahoillani, mutta sinun täytyy jäädä ainakin joulukuun joulujuhlaan saakka (suom. huom. seuraava shoud on Havaijilla). Tuon todistuksen, jossa sanotaan: "Olet nyt oivaltanut." Kuulostaako Taikamaa Ozilta vai mitä? (Yleisö on samaa mieltä) Kerroinko jo teille, että autoin sen kirjoittamisessa? (Yleisö vaikeroi) Osan siitä. Tuomme todistuksen Oivaltamisesta, täydestä Oivaltamisesta, ja se antaa sinulle luvan siirtyä rajan taakse omassa olohuoneessasi.

TRI BORNT: Onko se oikeasti syy, miksi en tee sitä?

ADAMUS: Ehdottomasti.

TRI BORNT: Se oikeasti on.

ADAMUS: Se oikeasti on. Odotat sen tulevan ensin, ja sitten lähdet.

TRI BORNT: Okei.

ADAMUS: Et ehkä oivalla sitä tietoisesti, mutta tässä tapahtuu niin, että sanot: "Okei, tämä on minun Oivaltamiselämäni." Se oli itse asiassa pettymys, kun oivalsit, että olet tekemässä siirtymän, ja se on kuin: "Voi, sitten en saanut Oivaltamista. Kenties saan sen toisella puolella." Pidetään sinulle Oivaltamisvalmistujaiset joulukuun shoudissa, jonka Cauldre kertoo minulle olevan 14.12. Onko sinulle ok odottaa vähän?

TRI BORNT: En oikeasti halua.

ADAMUS: Et halua odottaa, okei.

TRI BORNT: En oikeasti halua.

ADAMUS: Voisitko tulla Havaijille?

TRI BORNT: En.

ADAMUS: Voisinko lähettää sen sinulle sähköpostissa?

TRI BORNT: (naureskellen) Okei.

ADAMUS: Okei (naureskellen).

TRI BORNT: Tai pelkästään psyykkisesti on myös ok. Voinko vain vastaanottaa sen nyt?

ADAMUS: Entä tämä? Entä tämä ... Cauldre ei ole tulostanut sitä vielä. Mitä jos järjestämme jonkin päivän, ennen kuin Cauldre ja Linda lähtevät Havaijille? Miten kauan meillä on aikaa? Kaksi viikkoa. Okei, kaksi viikkoa. Ja tulemme tänne, kenties vain pienellä ryhmällä – Linda, Cauldre, sinä ja minä – ja kenties voisimme filmata sen, jos haluat.

TRI BORNT: Joo, ihan sama.

ADAMUS: Ihan sama, varmaan. Ja laitetaan vähän musiikkia siihen.

TRI BORNT: Ihan sama.

ADAMUS: Millaisesta musiikista pitäisit? Jotain tavallaan enkelimäistä vai jazzia vai ...

TRI BORNT: Jotain kohottavaa.

ADAMUS: Kohottavaa, okei.

TRI BORNT: Vähän rokkimaista.

ADAMUS: Mmm, aion sanoa jotain yhdestä konsertistani, jonka kirjoitin.

TRI BORNT: Kyllä. Jotain mitä kirjoitit?

ADAMUS: Oikeasti?! Et ...

TRI BORNT: Tai jotain ...

ADAMUS: Eikö se olisi mukavaa?

TRI BORNT: Tai jotain, mitä minä olen kirjoittanut. Jompikumpi (naureskellen).

ADAMUS: Siinä ei ole rokkia, mutta voisimme käyttää yhtä minulta ja yhtä sinulta.

TRI BORNT: Varmaan.

ADAMUS: Okei. Ja teemme pienen videon. Tulemme tänne parin viikon kuluessa. Saat diplomisi, todistuksen Oivaltamisen loppuunsaattamisesta, ja sitten voit lähteä koska tahansa.

TRI BORNT: Okei.

ADAMUS: Sovittu.

TRI BORNT: Kuulostaa upealta.

ADAMUS: Okei. Siis tarkista Cauldrelta ja Lindalta, sitten kun he ovat selvin päin, ja saamme selville ajankohdan (naurua) – tarkoitan selvin päin päivän energiasta – ja sitten teemme sen, ja olet vapaa lähtemään.

TRI BORNT: Okei.

ADAMUS: Ja sitten se on niin helppoa kuin omassa olohuoneessasi. Ja minä olen paikalla.

TRI BORNT: Siis astuen ulos kehostani, kuten olen yrittänyt tehdä?

ADAMUS: Kyllä.

TRI BORNT: Ja se on niin helppoa.

ADAMUS: Olet *yrittänyt* sitä, ja se on osa ongelmaa.

TRI BORNT: Joo-o.

ADAMUS: Mutta minä autan sinua.

TRI BORNT: Arvostaisin sitä todella.

ADAMUS: Totta kai, totta kai. Okei. Tehdään se. Eesan Linda, laittaisitko sen omalle ... Olen iloinen, ettemme näe, miltä hänen kasvonsa näyttävät (vähän naureskelua). Hän on kuin: "Adamus, olet todella menettänyt järkesi." Ei, vaan itse asiassa tämä on niin kaunista. Tämä on niin ...

TRI BORNT: Kiitos.

ADAMUS: ... ehdottoman kaunista

TRI BORNT: Se on upeaa minulle, koska kysymykseni oikeasti oli, miksi en ole lähtenyt.

ADAMUS: Siis, teemme tämän todistusjutun ja pienen juhlan. Hyvä. Kiitos paljon (yleisö taputtaa). Kiitos.

Tarina-merabh

No niin, kerrotaanpa tarina, vähän musiikkia taustalla. Vetäkää syvään henkeä.

Himmennetään vähän valoja merabh-lavastustamme varten.

(Musiikki alkaa)

Aah, miten hyvä päivä meillä on ollut. Paljon häiriötekijöitä tänään. Kerroin teille, että on tavallaan mielen sumua – saatatte tuntea sitä myös seuraavan päivän – pelkästään siksi että menemme koko itsenne vahingoittamisjutun yli. On edelleen tavallaan ihmispelkoa: "Jos saan paljon energiaa, tarkoitan *paljon* energiaa, ja se tulee elämäni, vahingoitanko itseäni tai toisia?"

Teimme tänään nollauksen samalla, kun tapahtui muita temppeja. Ei, te ette vahingoita. Te ette vahingoita, ja samalla kun juttelin ja pidin teatteriani, laitoitte itsenne tavallaan pienen katkaisimen, joka estäisi teitä tekemästä sitä, tavallaan takuun että te ette koskaan käytä energiaa vahingoittamaan itseänne tai toisia. Miksi? No, koska olette mestari. Teillä on nyt kypsyyttä. Joo, teillä on edelleen paljon vanhoja läpivuotomuistoja asioista, joita olette tehneet menneisyydessä, mutta se oli menneisyydessä.

Vedetään syvään henkeä.

Mestari istui kahvilassa. Se oli hänen toimistonsa. Hän oli ollut siellä kaksi ja puoli tuntia ja työskennellyt kovasti, työskennellyt kovasti siemällä cappuccinoaan ja syöden kolme croissanttia tänään ja tarkkaillen ihmisiä. Hän oli päättänyt, ettei hän halunnut tänään puhua kenenkään kanssa. Joinain päivinä hän puhuisi. Ja joinain päivinä ihmiset tulisivat hänen luokseen. Mutta tänään hän ei halunnut puhua kenenkään kanssa.

Mestari tottuu niin olemaan omaa parasta seuraansa, itse asiassa leikkimään, kommunikoimaan ja näyttelemään omien osiensa kanssa. Ja hän oli nauttinut siitä tänään, ja hän oli lämmin ja kutsuva nuorelle miehelle, joka tarjoi kahvia. Hän antoi tälle ison tipin. Tippi oli itse asiassa suurempi kuin lasku. Mutta parin tunnin jälkeen hän tiesi, että oli aika lähteä. Hän oli tehnyt kovan päivän tuossa kahvilassa säteillen valoaan.

Hän nousi ylös ja käveli ulos. Oli yksi tuollainen todella kaunis syyspäivä. Syksy, niin kaunista. Ilma oli vielä suhteellisen lämmin, mutta tiedätte, millaista on syyspäivinä, kun talven voi tuntea jo ilmassa, tuntea tavallaan talven kuiskauksen leijuvan lämpimässä syysilmassa.

Hän astui ulos kahvilasta, veti syvään henkeä eikä hänellä ollut oikeastaan suunnitelmia loppupäiväksi. Mutta se on mestarin tapa. Ei suunnitelmia, ollen hetkessä. Hän otti muutaman askeleen kadun kulman yli ja pysähtyi hetkeksi. Ja hän pysäytti kaiken ajassa tuolla hetkellä. Mestari voi tehdä sen, koska kaikki on hänen energiaansa. Tässä tapauksessa mestari vain pysäytti kaiken, tavallaan keskeytti elämän. Kaikki vain pysähtyi, ja hän katseli ympärilleen. Hän pysäytti sen tarkoituksella, koska hän halusi todella tarkkailla. Huomaatte, että voitte tehdä sitä ja haluatte tehdä sitä. Te vain tarkkailette. Eikä ole pelkoa – no, jotkut teistä pelkäävät olevansa tuomitsevia. Ei, tarkkaileminen on vain tiedostamista. Tarkoitan, että tiedostaminen on itse sielu.

Mestari oli tietoinen kaikesta – tässä tavallaan keskeytetyssä elämässä, pysäytetyssä ajassa – ja hän tarkkaili. Hän näki melkein suoraan edessään muissa ajatuksissa olevan autoilijan, sellaisen joka sekstasi (Adamus naureskelee) – tekemään tarinasta mielenkiintoisen – puhelimellaan ajaessaan autoa eikä nähnyt, että valo oli muuttunut punaiseksi ja toinen auto tai pari oli pysähtynyt hänen edessään. Ja tarkkaillessaan mestari näki melkein välittömästi uhkaavan kolarin. Se ei luultavasti aiheuttaisi kovin paljon fyysisiä vammoja, mutta tekisi ainakin yhdestä autosta korjauskelvottoman ja pari muuta saisi merkittäviä vaurioita, ja kaiken kukkuraksi, kun hän tunsu tuon sekstaajan, rikosentekijän energiaa, tällä ei ollut edes vakuutusta. Voi pojat, hänen elämästään oli tulossa vaikeaa. Hmm. Mestari ei yrittänyt muuttaa sitä, hän vain tarkkaili. Välittömästi uhkaava kolari.

Mestari katsoi alas katua. Ei kovinkaan kaukana oli tuore äiti ensimmäisen lapsensa kanssa ja työnsi tätä vaunuissa. Äidillä oli tavallaan huolestunut ilme kasvoillaan, mutta mukana oli myös onnellisuutta ja iloa äitiydestä. Mutta äiti oli hyvin huolissaan: "Osaanko olla hyvä äiti?" ja "Teenkö samat asiat tyttärelleni, kuin oma äitini teki minulle?" Tuo energia oli niin selvää, että mestari näki sen. Ja sitten vaunuissa pieni vauva itki ja itki ja itki ja itki. Hmm. Tuo vauva itki – 6 kuukauden ikäinen – koska se ei oikeasti halunnut olla täällä. Äiti luuli sen olevan koliikkia tai – en tiedä – ilmaa tai mitä vain, mutta vauva itki, koska se ei halunnut olla täällä. Sitä tapahtuu hyvin usein. Reinkarnoituminen on tavallaan spontaania, ei usein edes tietoinen valinta. Se vain tapahtuu. Tuo pieni vauva itki, koska se tiesi, että sillä olisi edessään taas 60, 80, 100 vuotta tällä planeetalla. Minäkin itkisin (vähän naureskelua).

Mestari katsoi toiseen suuntaan ja näin pyöräilijän, jolla oli rengas puhjennut. Tässä maailmassa ei ole kovin monia asioita, joissa näkyy enemmän kiukkuja, kuin pyöräilijällä jolta on rengas puhjennut (lisää naurua). Tarkoitan, että tuo pyöräilijä oli vihainen. Keski-ikäinen mies, pukeutuneena kokonaan spandexiin (naurua).

SART: Speedoihin!

ADAMUS: Ja tämä mies oli todella vihainen, koska rengas oli puhjennut, ja tietysti hän syytti siitä kaikkia muita. Joku oli varmaan heittänyt nauloja tielle tai rikkonut lasia tai mitä ikinä olikaan tapahtunut. Todella vihainen, ei ainoastaan tyhjästä renkaasta ja siitä, ettei hänellä ollut helppoa tapaa korjata sitä, vaan hän oli vielä vihaisempi, koska hän näytti todella typerältä, ainakin niin hän ajatteli. "Tässä minä olen, herra Pyöräilijä, herra Makea spandexit päälläni, ja minulla on rengas tyhjä", ja hän vain tiesi, että ihmiset jotka ajoivat pakokaasua päästelevissä autoissaan, hirnuivat hänelle. Tekivätkö he sitä vai eivät, sillä ei ollut oikeastaan merkitystä, mutta niin hän luuli, joten hän oli todella, todella vihainen koko tästä asiasta.

Mestari katsoi toiseen suuntaan ja kuuli ja näki vanhahkon naisen – vanhahkon merkityksessä, että hän oli luultavasti 90, mutta näytti itse asiassa hyvin nuorekkaalta – soittavan viulua kadunkulmassa. Soittavan viulua, pieni viulukotelonsa edessä avattuna lahjoituksia varten. Hän soitti hyvin suloisia kappaleita. Ja normaalisti mestarista – ennen kuin hänestä oli tullut mestari, silloin kun hän oli vasta noviisi – olisi tuntunut todella pahalta: "Voi, tämä vanha rouva soittaa kadunkulmassa saadakseen muutaman kolikon elääkseen, elannokseen. Miten surullista." Mutta mestari ei tehnyt niin nyt. Hän itse asiassa tunsu tuota kaunista musiikkia, jota nainen soitti.

Ja sitten mestari katsoi vielä yhteen suuntaan, puistoon päin, ja näki kaksi nuorta hulluna rakkaudesta. Aah, se sai hänet hymyilemään. He eivät voineet olla 20 vuotta vanhempia, ja he olivat toistensa kimpussa – tarkoitan, että julkisella paikalla – ja olivat ilmiselvästi hyvin rakastuneita. Se toi hänen mieleensä mahtavia muistoja. Tuo nuori rakkaus, tuo seksuaalinen kiihottuminen, tuo ehdottoman hullu ja järjetön rakastuminen toiseen. Aah, hän voi vain hymyillä ajatellessaan koko tuota asiaa, muistaessaan, millaista se oli.

Mestari vain seisoi siinä hetken, tässä keskeytetyn elämän tilassa, kaikki pysäytettynä paikoilleen, eikä mestarin tarvinnut edes ponnistella tietoisesti säteillääkseen valoaan, koska se on aina siinä.

Nimittäin kun mestarista tuli mestari, alkuun hän aina ajatteli, että hänen täytyi pysähtyä ja sanoa: "Olen valo. Valaisen mahdollisuuksia." Sitten hän oivalsi, että se oli, no, tavallaan typerää ihmisajattelua. Hänen ei tarvinnut tehdä edes sitä. Hänellä ei tarvinnut olla ikään kuin valaisukatkaisinta – se oli aina siinä. Hänen täytyi vain muistaa: "Olen tässä." Itse asiassa hänen ei tarvinnut muistaa edes sitä, koska se on aina siinä. Hän oivalsi aina: "Olen tässä."

Ja sitten hän katseli. Se oli taianomaista ja kaunista. Hän katseli, kuvitteli, kun tämä viisaus, tämä minä-olen -valo levisi tavallaan hidastettuna hänestä kipinäinä, hyvin, hyvin hitaina valonsäteinä luonnostaan ja helposti tässä pysäytetyn elämän näkymässä. Tavallaan säteili kuin aurinko hyvin hitaana liikkeenä, kuin aamuauringon ensimmäiset säteet kulkivat ulospäin. Hänen ei tarvinnut

tehdä työtä siihen tai työntää sitä. Se vain tapahtui. Nimittäin teillä on nykyään tämä asia, animaatio, jossa luotte kirjaimellisesti tämäntyyppisiä asioita, mutta tämä tapahtui luonnostaan. Kipinöitä, valonsäteitä kulki jokaiseen ihmiseen tässä pienessä skenaariossa.

Ja hän antoi sen valaista heidät. Hän ei yrittänyt muuttaa heitä. Hän ei yrittänyt pakottaa erilaista lopputulosta, hän pelkästään valaisi näiden mahdollisuuksia. Ja sitten hän lopetti tuon jähmettyneen liikkeen, keskeytetyn elämän. Hän lopetti sen ja kaikki palasi takaisin normaaliksi, ja hänellä oli leveä hymy kasvoillaan. Hänellä oli upea hymy kasvoillaan.

Nimittäin se on hyvin vaivatonta. Siinä on niin suurta myötätuntoa, ettei yritä muuttaa mitään, vaan näyttää vain muille, mitä voi olla, mitä voi tulla, mitä muut mahdollisuudet ovat, koska ihmiset eivät ole kovin hyviä näkemään mahdollisuuksia. Mestarit jotka ovat tulleet menneisyydessä tälle planeetalle, näyttivät itse asiassa vain ihmisille, että on muita mahdollisuuksia. Sitä te teette. Ette kerro ihmiselle, miten elää elämäänsä, ette pane häntä muuttamaan mieltään. Jeshua oli itse asiassa osa teitä, mutta hän näytti ihmisille, että oli toinen tie.

Mutta takaisin tarinaani. Kaikki toiminta, kaikki liike palasi normaaliin tilaansa, ja mestari vain seiso siinä vielä hetken. Hän pystyi tavallaan – niin kai voitaisiin sanoa – näkemään tulevaisuuteen ja näkemään sen vaikutuksen, joka tuolla valolla oli.

Kun valo meni pyöräilijämieheen, joka kiroili ja oli nolona ja kaikkea muuta, niin hänet oli hyvin tärkeää pysäyttää tuolla hetkellä. Jos hänen renkaansa ei olisi puhjennut mestarin läsnä ollessa, hän olisi ajanut tietä pitkin noin kuusi kilometriä eteenpäin, jolloin noin 35-vuotias nainen joka ajoi autoa huumeiden ja alkoholin vaikutuksen alaisena, olisi osunut häneen, ja hän olisi kuollut siihen paikkaan. Ja se mikä on vaikuttanut suuttumisen aiheuttavalta renkaan puhkeamiselta tällä pyöräilijällä, joka luultavasti kiroi sitä loppupäivän ja oli kiukkuinen muille ihmisille, oli mestarin valo, joka näytti erilaisen tien, ja se aiheutti renkaan puhkeamisen ja muutti ajoitusta pelastamaan miehen hengen. Mestari ei tehnyt sitä. Mestari vain näytti miehelle valonsa avulla, mitä tämän elämästä voisi tulla, suuremman elämän jota mies olisi koskaan voinut nähdä omin päin. Mestarin olisi ollut täysin sopimatonta mennä miehen luokse, heilauttaa kättään renkaan päällä ja korjata se hetkessä. Sitä jotkut ihmiset luulevat taikuuden olevan. Taikuus on vain olemista siinä.

Ja pieneen vauvaan vaunuissa äitinsä kanssa, vauvan itkiessä. Vauva itki hyvin paljon, koska se ei halunnut olla täällä. Mutta itkiessään melkein hysteerisesti, vauva toi itse asiassa koko ajan sisään valtavan määrän jumaluutta. Ja tuon hengittämisen, tuon itkemisen myötä ... Kun itkee, pääsee pois päästään, ja kun pääsee pois päästään, erityisesti ollessaan pieni, voi päästää jumaluusenergiaa sisään.

Tuo vauva ei itkenyt todellisuudessa mokaamista ja uuden elämän saamista. Se halusi vain lisää omaa henkeään, lisää omaa jumaluuttaan. Sitä se oikeasti kaipasi. Ja mestarin valossa vauva oivalsi: "Voi, kyse ei ole siitä, etten halua olla täällä. Haluan vain minun olevan kokonaan täällä." Sen tuo valo teki, mestarin valo.

Rakastavaiset puistossa, toistensa kimpussa, erosivat kahden kuukauden kuluttua. Joo, nuoret ihmiset tekevät sitä, mutta tässä kohtaa jokin juolahti mieleen kummallakin heistä – kumpikaan ei puhunut siitä heti, mutta se juolahti mieleen kummallakin heistä tuolla hetkellä puistossa: tästä ei tulisi hyvä suhde. Parasta lopettaa se nyt, koska oli niin paljon karmaa, niin paljon menneisyyttä. Se ei olisi ollut iloista. He olisivat jatkaneet tuota karmaa.

Siis he löysivät tavan katkaista suhteen, jotteivät he päätyneet tähän huonoon suhteeseen taas kerran, ja se itsessään selvitti karman, vaikka he menivät omia teitään. Mestarin läsnäolo auttoi heitä näkemään, että niin rakastuneita kuin he kuvittelivatkin olevansa tuolla hetkellä, se ei tulisi olemaan hyvä asia. Sitä mestarin valo teki.

Mestarin ei tarvinnut kävellä heidän luokseen kertomaan: "Muuten, teillä on isosti karmaa tulossa. Jos olette yhdessä, teillä on kurja elämä ja alatte kumpikin vihata toisianne. Toinen teistä voisi tappaa toisen." Mestarin ei tarvinnut sanoa sitä. Kyse oli pelkästään tuosta valosta.

Ja sitten oli tuo auto-onnettomuus – melkein auto-onnettomuus – tekstaamista ja ajamista ja törmäämistä toisiinsa. Se olisi aiheuttanut paljon tuskaa tuon ihmisen elämässä tuolla hetkellä, jos onnettomuus olisi tapahtunut. Se olisi aiheuttanut tuskaa niiden ihmisten elämässä, jotka olivat edessä olevassa autossa. Se oli vanhahko pariskunta, ja tuon suuruinen törmäys olisi aiheuttanut heille vakavia vammoja. Ja heidän edessään oli auto, jossa oli muutamia ihmisiä, muutama lapsi, ja se olisi aiheuttanut fyysisiä vammoja ja kenties tunneauriota.

Ja tuolla hetkellä, mestarin valossa kun kaikki oli keskeytetyn elämän tilassa, puhelimellaan tekstannut ja sekstannut henkilö tuli yhtäkkiä hyvin tietoiseksi, että hänen vastuuttomuutensa oli juuri muuttamassa hänen elämänsä ja toisten ihmisten elämän. Ja kun tuolla hetkellä tuo ihminen oivaltaa hidastetussa liikkeessä, laittaa puhelimensa pois, näkee tuon toisen auton tulevan nopeasti – tarkoitan hänen autonsa menevän nopeasti toisen auton perään – ja tietää, että kohta tapahtuisi onnettomuus, joka olisi erittäin vakava, niin sitä ei tapahtunut. Tuo henkilö painaa jarrua. On paljon kirskunaa ja sivuliirtoa, eikä sitä tapahtunut.

Ja sillä oli suuri vaikutus tuohon ajajaan, miten sitä tapahtunut, miksi sitä ei tapahtunut. Myöhemmin kaikki nousivat autoistaan varmistamaan, että kaikki voivat hyvin, ja kaikki sanoivat: "En tiedä, miten pysäytit autosi ajoissa. Se johtui varmaan siitä, että ajat sähköautoa ..." tai mitä ikinä. He keksivät tekosyitä, mutta tosiasia on, että taikuutta tapahtui tuolla hetkellä.

Tuo henkilö näki tuolla hetkellä valon, suuremman mahdollisuuden. Ei tarvinnut tapahtua onnettomuutta. Sen ei tarvinnut aiheuttaa vuosien ja vuosien ja vuosien ja vuosien kärsimystä. Tuo henkilö muutti tuossa hetkessä elämänsä suuntaa, tuli paljon vastuullisemmaksi, lakkasi olemasta niin muissa ajatuksissa ja jatkoi löytääkseen intohimonsa. Kaikki tuo onnettomuuden vuoksi jota ei tapahtunut. Mutta se säikäytti hänet niin kovasti tuolla hetkellä, että se muutti elämää.

Ja sitten lopulta tuo valo meni vanhaan naiseen, joka soitti kadunkulmassa, soitti viulua saadakseen lahjoituksia, muutaman kolikon. Mestari tiesi koko ajan, jo ennen kun hän keskeytti elämän, että se oli toinen mestari. Hän ei pitänyt puistonpenkeistä tai kahviloista, joten tuo mestari päätti soittaa viulua. Tuo mestari ei tarvinnut mitään rahaa. Ja tuo mestari – nuori tai vanha, sillä ei ollut merkitystä – päätti näyttää vanhahkolta, kenties köyhältä naiselta, jotta hän voisi istua siinä soittamassa viulua, ja hänen sävelensä olivat myös hänen valoaan.

Kun nainen soitti, ihmisiä kulki ohi ja jotkut yrittivät sivuuttaa hänet, koska oli epämurkavaa nähdä vanha rouva, jonka täytyi soittaa viulua rahasta. Toiset ihmiset tajusivat sen, hänen musiikkinsa taian. Mestari tiesi koko ajan, että tämä oli toinen mestari. Hän hymyi tälle leveästi, koska nainen oli siinä tekemässä töitä, omaa juttuaan ja säteilemässä valoaan maailmalle. Mestari ajatteli: "Kenties se oli *hänen* valonsa, joka muutti kaikkien näiden tapahtumien luonnetta. Kenties se oli meidän kummankin valo." Sillä ei ole merkitystä, koska sillä on vain merkitystä, että he näkivät jotain erilaista. He näkivät suuremman mahdollisuuden, ja sitten kaikki riippui heistä.

Mestari hymyi toiselle mestarille kadun yli, ja nainen joka soitti viulua, hymyi. Hän hymyi todellisuudessa mestarille. Hän tunsu tämän. Hän tiesi, kuka tämä oli, ja hän hymyi leveästi tälle. Toinen mestari nyökkäsi mestarillisesti takaisin. He kumpikin tekivät pitkän päivän säteillen valoaan ja avaten mahdollisuuksia toisille.

Tämä on sitä työtä, jota te alatte tehdä. Se on siinä. Haluatteko tietää, mitä tulee? Haluatteko tietää, mitä teette? Se on siinä. Tämä on tyypillinen päivä mestarin elämässä. Se on siinä.

Menette kotiin päivän lopussa, kun teidän ei ole tarvinnut tehdä työtä energian vuoksi tai kärsiäkseenne, olla huolissanne itsenne tai kenenkään toisen vahingoittamisesta. Nauratte noille

päiville. Menette kotiin, ja nyt kaikki on teissä itsessänne. Olette taas itsenne kanssa. Menette kotiin päivän lopussa tietäen, että teette enemmän muutosta tällä planeetalla, kuin kukaan voisi mitenkään kuvitella.

Vedetään syvään henkeä.

Se on siinä, rakkaat ystävät. Se on siinä.

(Tauko)

En tiedä, kirjoitetaanko teistä koskaan kirjoja tai tiedetäänkö nimeänne, mutta mestari ei välitä, mestari ei oikeasti halua sitä.

"Tunnustusta?" Kysytte: "Tuleeko mitään tunnustusta?" Totta kai. Ensin itseltänne ja sitten toisilta mestareilta. Kohtaatte heitä, tulevat he sitten shaumbroina tai jollain muulla tavalla. Te tiedätte, että mestari istuu tuolla soittamassa viulua. Hän tekee samaa. Heitä tarkkailee ympäri maailmaa, on se sitten kahvilassa tai kadunkulmassa tai vilkkaalla lentoasemalla tai missä tahansa. Te vain tiedätte: "Olemme tässä. Minä tunnistan sinut. Sinä tunnistat minut. Teemme sitä, mitä varten tulimme tänne."

Tunnustusta tulee myös ylönousseilta mestareilta. Sitten kun tulette Ylönousseiden mestareiden klubiin, he tietävät, mitä olette tehneet – enemmän kuin kukaan. He ovat vähän kateellisia, koska no, he eivät tehneet sitä. He eivät jääneet kehoon, enimmäkseen. He lähtivät. He ovat vähän kateellisia. Annan teille joitain vinkkejä ja temppuja, miten käsitellään ylönousseita mestareita. He ovat täynnä iloa siitä, mitä te olette tehneet – he tietävät. Vaikkei toinen ihminen tällä planeetalla tietäisi, mitä olette tehneet tämän paikan hyväksi, he tietävät.

Vedetään syvään henkeä.

Mestarin elämää.

(Tauko)

Se ei ole yritystä muuttaa maailmaa. Auta armias niitä, jotka yrittävät.

Se ei ole yritystä tuputtaa arvojanne, uskomuksianne tai mitään maailmalle.

Se on pelkästään olemista kynttilä pimeässä paikassa. Se on siinä. Kynttilä ei yritä muuttaa mitään. Kynttilä on vain siinä.

Kynttilä ei kiroa pimeyttä, eikä kynttilä yritä tulla kirkkaammaksi.

Kynttilä ei yritä lämmittää huonetta. Se ei yritä pelastaa pimeyttä. Ei mitään sellaista. Se on vain kynttilä. Ja jokaisessa teissä tuo kynttilä palaa tällä hetkellä, ja se on palanut pitkän, pitkän, pitkän aikaa. Unohditte vain sen.

Vedetään nyt syvään henkeä.

Kynttilä on tietysti vertauskuva, mutta se on hyvin sopiva tällä hetkellä.

Vetäkää syvään henkeä tuohon viisauden kynttilään, joka valaisee mahdollisuuksia eikä aiheuta koskaan vahinkoa.

Vedetään syvään henkeä matkallenne, joka toi teidät tähän, ja sille mitä tulee seuraavaksi elämässänne.

En oikeastaan halua lähteä tästä kokoontumisesta. En halua lähteä tästä energiasta.

Mutta minulla on esitys tänä iltana Ylösnousseiden mestareiden klubilla. Luulen, että minulle annetaan palkinto jostain (naurua), en tiedä. En edes tiedä, mihin laittaisin sen. Minulla on paljon palkintoja (lisää naureskelua). Mutta minua pyydettiin tulemaan tänä iltana puhumaan heille shaumbroista.

Lämmittelijäni on tietysti Kuthumi. Sen jälkeen on vaikea seurata. Tarkoitan, että se on vaikeaa, mutta kai minun täytyy valmistautua. Aion käyttää tätä samaa asua, kuin Cauldrella oli. Pidän siitä. Luulen, että teen vaikutuksen ylösnousseisiin mestareihin.

Mutta ennen kuin lähden, vedetään syvään henkeä yhdessä.

(Tauko)

Valaistuminen on selviö. Se ei ole syy, miksi olette tällä planeetalla. Olette täällä ollaksenne kynttilä, säteilläksenne viisauttanne ja valoanne. Se on siinä.

Tämän myötä, rakkaat ystäväni, vaununi odottavat. On aika sanoa näkemiin, joten päätän samalla tavalla, jolla aina päätämme asiat.

Muistakaa, että kaikki on hyvin koko luomakunnassa. Kiitos.

Oletko se sinä, Linda? Kiitos. Kiitos. (Vähän taputuksia)